

ANUL XXXVIII

NOIEMBRIE-DECEMBRIE

CURIERUL ADVENTIST

ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN ADVENTIST
DE ZIUA A ȘAPTEA DIN R.P.R.

NR.

11-12

1960

IN ACEST NUMĂR

Apelul către popoarele din lumea întreagă C. Adv.

Cugetări . . . . . Redacția

Gânduri cu ocazia încheierii anului 1960 P. Crișan

Spre Emaus . . . . . P. Crișan

30 Decembrie 1947—30 Decembrie 1960 Redacția

O construcție a păcii . . . . . D. Popa

Iubire și sacrificiu . . . . . Gh. Dodu

Chemarea Betleemului . . . . . I. Pascu

Răsfoind epistola către Ebrei . . . . M. Manea

Iubirea . . . . . Niculescu T.

Numai în inimi, nu! . . . . . D. Popa

Despre prima parte a vieții lui Isus . I. Dănețiu

Fumatul este dăunător sănătății? . . Redacția

Preocupări agricole . . . . . Redacția

Necrolog

Versuri

Anul 1960 poate fi caracterizat ca fiind anul marilor eforturi depuse în vederea stabilirii unui climat de pace în lume și de stabilirea de relații pașnice între națiunile lumii, indiferent de concepțiile lor politice.

Acum, spre încheierea lui, în istorica consfătuire de la Moscova cu prilejul celei de-a 43-a aniversare a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie, reprezentanții partidelor comuniste și muncitorești de pe cele cinci continente ale lumii, a adresat un vibrant apel întreții lumii.

În apel, se arată că în cei trei ani de zile de la data când s-a adresat lumii Manifestul Păcii, forțele păcii au reputerat victorii remarcabile.

„Iar astăzi, — cităm din apel — cu încredere și mai fermă în victoria cauzei păcii, putem lupta împotriva primejdiei de război care amenință milioane de bărbați, femei și copii. Niciodată încă în istoria omenirii n-au existat șanse atât de reale pentru ca năzuințele seculare ale popoarelor — de a trăi în condiții de pace și libertate — să devină fapt împlinit.

În fața primejdiei unei catastrofe militare, care ar provoca jertfe uriașe, pierrea a sute de milioane de oameni și ar transforma în ruine principalele centre ale civilizației mondiale, problema menținerii păcii frământă mai mult ca oricând întreaga omenire“.

De aceea, „țelul fiecăreia dintre țările socialiste în parte și al întregii comunități socialiste în ansamblul ei este de a asigura o pace trainică pentru toate popoarele“.

Manifestul arată în continuare că „în epoca noastră, popoarele și statele au o singură

Apelul

către popoarele din lumea întreagă

„Pentru omenire nu există în zilele noastre o sarcină mai urgentă decât lupta împotriva primejdiei unui nou război racheto-nuclear, pentru dezarmare generală și totală, pentru menținerea păcii“.

alternativă: ori coexistența pașnică și întrecerea dintre socialism și capitalism, ori un război nuclear ucigător. Altă cale nu există“.

„Popoarele, glăsuiește manifestul, au salutat propunerile cu privire la dezarmarea generală, totală și controlată, făcute de Uniunea Sovietică și sprijinite cu căldură de toate țările socialiste“.

Guvernele statelor imperia-
liste, arată manifestul, sînt acele care se împotrivesc acestor propuneri, care se împotrivesc interzicerii definitive a experiențelor nucleare. Ele sînt acelea care au împinzit globul cu „rampe pentru lansarea rachetelor gata de a intra în acțiune, depozite pline cu arme nucleare, avioane zburînd cu bombe cu hidrogen la bord, vase de război și submarine gata de atac plutind pe mări și oceane, o rețea de baze militare pe teritorii străine — iată cum arată practica contemporană a imperialismului. În asemenea situație orice țară de pe globul pămîntesc, mare sau mică, poate fi cuprinsă pe neașteptate de flacăra unui război nuclear“.

În fața acestor situațiuni autorii apelului spun:

„Pentru omenire nu există în zilele noastre o sarcină mai urgentă decât lupta împotriva primejdiei unui război racheto-nuclear, pentru dezarmarea generală și totală, pentru menținerea păcii. Nu există în zilele noastre o datorie mai nobilă decât participarea la această luptă.

Pacea nu vine de la sine. Ea poate fi apărută și consolidată numai prin lupta comună a tuturor forțelor iubitoare de pace.

Luptați pentru destinderea încordării internaționale și coexistență pașnică, împotriva „războiului rece“, împotriva cursei înarmărilor! Dacă mijloacele imense cheltuite pentru înarmare ar fi folosite în scopuri pașnice, aceasta ar permite să se îmbunătățească situația maselor populare, să se reducă șomajul, să crească salariul și nivelul de trai, să se mărească numărul construcțiilor de locuințe, să se dea amploare asigurărilor sociale.

Să apărăm împreună drepturile și libertățile democratice, să luptăm împotriva forțelor

negre ale reacțiunii și fascismului, împotriva rasismului și șovinismului, împotriva atotputerniciei monopolurilor, împotriva militarizării atât a economiei cât și a vieții politice“.

Colonialismul, arată apelul, își trăiește ultimile lui cupe. Bate ultimul ceas al Colonialismului. Existența sistemului care a stors viața și bogățiile milioanei oamenilor de culoare se apropie de sfârșit. Această pată a omenirii trebuie să fie cât mai curind ștearsă din lumea noastră.

Apelul, se încheie apoi cu aceste puternice și mobuizatoare cuvinte :

către bărbați, femei și tineret, către oamenii de toate profesiunile și din toate păturile sociale,

către toți oamenii, indiferent de convingerile lor politice și religioase, indiferent de naționalitatea și culoarea pielii lor, către toți cei ce își iubesc patria și urăsc războiul.

Cereți interzicerea imediată a experimentării, fabricării și folosirii armei nucleare, precum și a altor genuri de arme de exterminare în masă.

Cereți încheierea imediată a unui acord cu privire la dezarmarea generală, totală și controlată.

Fie ca știința și tehnica contemporană să nu mai contribuie la fabricarea de instrumente aducătoare de moarte și distrugere, fie ca ele să slujească pentru binele oamenilor, pentru progresul omenirii!

Fie ca în locul grupărilor militare să triumfe o colaborare prietenească, un larg schimb comercial și cultural între toate țările!

În epoca noastră FORȚELE PĂCII SÎNT SUPERIOARE FORȚELOR RĂZBOIULUI!

PACEA VA ÎNVINGE RĂZBOIUL!

Noi, credincioșii Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea din R.P.R., consecvenți măreței cauze a păcii în lumea noastră contemporană, ne alăturăm acestui vibrant apel adresat popoarelor lumii.

Sîntem în mod sincer pentru realizarea condițiilor care să promoveze o atmosferă pașnică și de bună înțelegere între indivizi și națiuni.

Sprăjinim cu toată puterea eforturile oamenilor de bine în vederea păcii, conștienți de grozăvia unui eventual război nuclear.

Chemăm pe adventiștii din lumea întreagă să sprijine și să

lupte pentru realizarea păcii între națiunile lumii.

Să rugăm pe Dumnezeu ca El să binecuvînteze eforturile ce se fac în vederea unei păci trainice în lume și pentru ca atmosfera cea binecuvîntată a păcii să troneze pe acest pămînt spre binele și fericirea omenirii și pentru încheierea cu succes a lucrării Sale.

Alăturîndu-ne cu toată inima și înțelegerea apelului adresat tuturor popoarelor lumii, dorim să ne alăturăm efortul nostru efortului comun, ca

PACEA SĂ ÎNVINGĂ RĂZBOIUL!

C. ADV.

Cugetări

— Noi vorbim despre importanța alegerii prietenilor, dar prietenii se aleg singuri.

— Citește natura. Natura este un prieten al adevărului.

— A te conduce pe tine, este în realitate cel mai mare triumf.

— Încrederea, este secretul puterii.

— Niciodată n-aș fi realizat ceva în viață, dacă n-aș fi acordat aceeași atenție celui mai neînsemnat lucru de care m-am ocupat, ca și lucrurile mari și importante. (C. Dickens).

— Nu prinde niciodată pe cineva de nasture sau de mîna, pentru a-l determina să te asculte într-o problemă; căci dacă acesta nu este doritor să te asculte, atunci mai bine ți-ai ține limba, decît să-l ții pe el.

— Cuvintele bune, de îmbărbătare, sînt ca o muzică plăcută în această lume. Ele au o putere ce pare a fi în afara cauzelor naturale. (F. M. Faber).

— Cel mai mare lucru în lume, nu este atît de mult locul unde stai, cît direcția în care te miști.

cu ocazia încheierii anului 1960

La sfârșitul fiecărui an simțim un puternic imbold să facem o privire retrospectivă, așa cum de altfel la începutul fiecărui an privim înainte și ne exprimăm nădejdiile de mai bine prin dragi și fierbinți urări de bine, de progres, de fericire. Instinctiv, deci privim înapoi întocmai ca plugarul care trage lungi și adânci brazde cu plugul său, la care apoi privește înanoi (scrutează zarea) să-și vadă realizarea, dacă brazda ce-a tras-o este dreaptă și fără greșală. Le facem când cade prima zăpadă, în puful căreia călcând ne face plăcere să privim înapoi spre a ne vedea urmele lăsate. Urcând un munte, pe cărăriua ce suie șerpuiind spre culme, privim cu plăcere spre punctul de plecare ce l-am lăsat undeva, de parte în vale. Orice popas făcut spre a ne odihni, parcă ne obligă să privim la drumul ce l-am parcurs pentru că el reprezintă efortul nostru forța cheltuită, viața consumată. E în firea noastră, să contemplăm tot ce-am realizat în decursul unui an. Și când avem fericirea de a constata că anul care s-a scurs înseamnă pentru noi un șir întreg de fericite succese, vedem în el un semn de bun augur pentru anul care vine. În ipoteza aceasta că a fost un an plin de succes — anul ce s-a scurs — abia așteptăm anul cel nou plin de avânt pentru noi și mărite succese.

Un sfârșit de an spune mult, spune multe. Noi simțim trecători și aceasta ar trebui să ne facă conștienți pentru a da vieții un sens, un scop nobil. Simțim datori față de poster-

tate să le lăsăm moștenire condiții favorabile pentru viață. Să ne binecuvinteze fiii, nepoții și strănepoții pentru înțelepciunea de care am dat dovadă să le facem existența, viața posibilă și fericită. Ce posibilități uimitoare ni s-au pus la dispoziție. Geniul omenesc a captat o forță cu care se pot realiza cele mai îndrăznețe visuri. Cu folosirea energiei atomice în scopuri pașnice, s-ar putea transforma Sahara într-o grădină înfloritoare. Cu adevărat uimitoare realizare, demnă de spiritul inventiv al geniului omenesc. La îndemina omenirii stau posibilități de a se realiza zborul interplanetar. Deja nave purtătoare de viețuitoare s-au rotit în jurul planetei și au fost readuse pe pământ. Acestea fac perfect dovada că sîntem în preziua cînd omul desmîns de lăcașul său se va putea roti la distanțe imense de el spre a-i scruta contururile. Ce vis măreț, transpus în realitate! Mileniile pălesc, pe lângă posibilitățile unui an din a șasea decadă a secolului al XX-lea.

Credincioși adventiști, să binecuvîntăm pe Domnul, și tot ce e în noi să laude pe Domnul că în anul 1960 pacea a fost menținută. Să ne rugăm și să lucrăm cît atîrnă de puterile noastre pentru menținerea păcii. Anul 1960 a fost anul continuator al marilor propuneri în legătură cu dezarmarea generală și totală, și a făuririi propunerilor pentru desființarea Colonialismului. Ca un apogeu al realizărilor mărețe și al propunerilor nobile făcute de țările lagărului socialist în frunte cu U.R.S.S.

înainte de a-și încheia existența anul 1960, ca mărturie pentru viitor și pentru soluționarea marilor probleme ale contemporaneității s-a adresat tuturor oamenilor de bine de pretutindeni, indiferent de vederile politice sau concepțiile religioase, un vibrant și călduros apel de pace. Pînă nu e prea tîrziu, să ne unim eforturile, brațele și inimile și să făurim pacea atît de necesară și iubită de toți.

Pacea este cheia vieții și a fericirii tuturor de pretutindeni. Despre pace ne vorbește Evanghelia care e supranumită Evanghelia păcii. Fiii lui Dumnezeu sînt numiți fiii păcii. Ingerii lui Dumnezeu au cîntat imnul păcii pe plaiurile Betleemului. În cartea Apocalipsului, ingerii lui Dumnezeu sînt arătați ca luptători ai păcii și interesați în menținerea păcii. Domnul e numit Domnul păcii. Credincioșii să spună ca omul lui Dumnezeu de pe vremuri: „Eu sînt pentru pace!” În marea predică de pe Muntele Fericirilor, Domnul Isus a trasat misiunea și caracterul urmașilor Săi în cuvintele: „Ferice făcătorii de pace, căci ei vor fi chemați fii ai lui Dumnezeu“.

Să contribuim cu tot ce ne stă în putere pentru făurirea unei păci trainice în lume. Căci parafrazînd pe Ieremia 29,7 am avea ideea lărgită în sensul: „Urmăriți binele și pacea întregii lumi și rugați-vă Domnului pentru pacea omenirii, pentru că fericirea voastră atîrnă de fericirea ei“.

Fie ca anul 1961 să fie anul realizării păcii în lumea întreagă, a păcii între popoare.

PAVEL CRIȘAN

SPRE EMAUS

Ziua pregătirii cu toate evenimentele ei cutremurătoare trecu. Isus era de acum așezat într-un mormint de piatră și se odihnea. În jur, garda romană a templului sta de pază. Fariseii și mai marii norodului jubilau, iar norodul în Sinagogi și la Templu sărbătorea ziua Sabatului și paștelui. Cei unsprezece ucenici împreună cu toți ceilalți, erau încă sub impresia lucrurilor ce avură loc. Plini de frică și nedumeriți, erau asemenea unor oi rămase fără păstor. Sabatul acesta, fu pentru ei cel mai grozav și mai apăsător timp. Unde să se ducă, la cine să apeleze și ce să facă acum? Nimeni nu putea da nici un răspuns. Zorii zilei întâia din săptămână îi găsi strînși în mici grupe în Ierusalim, iar unii plecară chiar din Ierusalim . . . la casele și ocupațiile lor. Dezamăgiți în așteptările lor, deznădăjduiți și nemîngiați, doi dintre ucenici luară toiagul pribegiei și plecară. Pe cînd pașii lor nu începură încă a călca pe străzile Ierusalimului, un zvon părea că dezmoște cetatea adormită. Deși dimineată, totuși pe străzile principale ale orașului și chiar prin locurile periferice, se observa o agitație care cu timpul devenea mai mare, dar care în loc să dea ocazie la manifestații, avea darul să întunece și să facă să piară culoarea feții multora. Isus — Proorocul din Nazaret . . . a înviat ! Ostașii gărzii romane, împleticindu-se și albi ca varul, alergau spre palatul Marelui Preot. În oraș fură văzute fețe necunoscute dar respectabile — ba unii chiar cunoscuți — care se arătau ca unii care au înviat o dată cu Isus. Pe fețele multora se putea vedea bucurie amestecată cu teamă, încre-

RĂMIÎ CU NOI CĂCI ESTE SPRE SEARĂ !...

LUCA 24,29

derea cu desnădejdea ; nedumerirea părea că tronează în inima tuturor. Nici ceata ucenicilor nu știa ce să facă. Ba la un moment dat, chiar din femeile ce pregătiră miresmele, veniră înapoi de la mormînt cu vestea învierii Lui. Fața Mariei Magdalena strălucea de bucurie. Văzuse pe Domnul înviat, îi auzi vocea, și-i dădu o scumpă însărcinare — „Du-te și spune ucenicilor că am înviat“. Dar cine să le creadă ? Cine ar putea să mai ia aminte la toate acestea ? Ba unii le considerau simple basme, și de aceea, luându-și ziua bună, ei se îndreptară cu sufletele pline de întuneric și nedumerire spre Emaus, un sat care era la o depărtare de șaiszeci de stadii de Ierusalim ; și vorbeau între ei despre tot ce se întimplase.

În decursul discuției lor, norii întunecoși ai îndoielii și desnădejdii erau nespuse de deși și apăsători. Erau plini de amărăciune și descurajați. Dar, iubirea cerului îi urmări și pe acest drum.

Pe cînd vorbeau ei și se întrebau, Isus S-a apropiat, și mergea pe drum împreună cu ei. Dar ochii lor erau împiedicați să-L cunoască. El le-a zis : „Ce vorbe sînt acestea pe care le schimbați între voi pe drum ? Și ei s-au oprit, uitîndu-se triști. Drept răspuns, unul din ei, numit Cleopa, I-a zis : „Tu ești singurul străin aici în Ierusalim, de nu știi ce s-a întimplat în el zilele acestea ? — „Ce ?“ le-a zis El. — și ei I-au răspuns : „Ce s-a întimplat cu Isus din Nazaret, care era un prooroc puternic în fapte și în cuvinte, înaintea lui Dumnezeu și înaintea întregului norod. Cum preoții cei mai de seamă și mai marii noștri L-au dat să fie osîndit la moarte, și L-au răstignit ? Noi trăgeam

nădejde că El este Acela, care va izbăvi pe Israel ; dar cu toate acestea, iată că astăzi este a treia zi de cînd s-au întimplat aceste lucruri“. Luca 24, 13-21.

„Noi trăgeam nădejde că El este Acela, care va izbăvi pe Israel“, spuseră ei, dar aceea speranță, acum, se pare că nu mai exista. Atît cît îi privea pe ei, moartea Domnului Hristos, era de asemenea și moartea credinței lor în El ca Mîntuitor.

Ei au auzit unele zvonuri stranii în acea zi, pe care ei le spuseră străinului ce li se alăturase : „Mai mult, spuseră ei, niște femei de ale noastre ne-au pus în uimire : ele s-au dus dis-de-diminează la mormînt, nu I-au găsit trupul, și au venit și au spus că ar fi văzut și o vedenie de îngeri, care ziceau că El este viu. Unii din cei ce erau cu noi, s-au dus la mormînt, și au găsit așa cum spuseseră femeile, dar pe El nu L-au văzut“.

Această solie adusă de femei și de alți ucenici nu i-au încurajat pe cei doi, ci avu darul să-i facă și mai nedumeriți. Pentru ei, acest lucru era chiar o veste stranie.

Pînă aici, cei doi ucenici au întreținut toată discuția. Acum Domnul Isus, luînd cuvîntul, spuse : „O, nepricepuților și zăbavnici cu inima, cînd este vorba să credeți tot ce au spus proorocii ! Nu trebuia să suferă Hristos aceste lucruri, și să intre în slava Sa ?“.

Domnul Isus, totdeauna era plin de compătimire față de cei greșiți și dezorientați, dar El nu scuza ignoranța. Acești ucenici de pe drumul Emausului avuseseră multiple ocaziuni să studieze Scripturile Vechiului Testament și profețiile lor cu privire la Mesia. Dacă ei foloseau acele ocaziuni,

atunci, cu această memorabilă ocazie a împlinirii lor, ei nu mai erau atît de triști, și dezorientați. Ei trebuiau să fie plini de bucurie. Știind că Mesia trebuia să se scoale din mormînt, auzind raportul îmbucurător adus în acea dimineață de femei, trebuiau să vadă în aceasta singura și cea mai mare dovadă a divinității Domnului Isus. El trebuia să le împrăștie orice îndoieli și temeri și să-i facă cei mai fericiți. Dar, neștiind Scripturile, ei au rămas dezorientați. Nu ne miră deci faptul că Isus îi numește nepricepuți și zăbavnici cu inima !

Continuîndu-și drumul lor spre Emaus, Isus le-a deschis Scripturile Vechiului Testament : „Și a început de la Moise, și de la toți proorocii, și le-a tilcuit, în toate Scripturile, ce era cu privire la El“. v. 27.

Parabola bogatului și a săracului Lazăr, este foarte cunoscută. Ea nu a fost dată spre a arăta starea morților sau pedeapsa păcatului. Scopul principal urmărit de parabolă este să arate importanța cunoașterii Sf. Scripturi pentru viața veșnică. În conversația dintre bogat și Abraam, bogatul ceru permisiunea ca cineva din iad (Hades — dintre cei morți), să se reîntoarcă pe pămînt, pentru a avertiza pe frații săi să nu mai ajungă și aceștia în locul unde este el. La aceasta, Abram răspunde : „Au pe Moise și pe prooroci ; să asculte de ei“. „Nu părinte Abraame“ a zis el ; „Ci dacă se va duce la ei cineva din morți, se vor pocăi“. Și Abraam i-a răspuns : „Dacă nu ascultă pe Moise și pe prooroci, nu vor crede nici chiar dacă ar învia cineva din morți“. Luca 16, 29, 31.

(continuare în pag. 8-a)

30 DECEMBRIE 1947-

30 DECEMBRIE 1960

A intrat de acum în tradiția poporului nostru, ca acestei aniversări să i se acorde importanța cuvenită ei, în lanțul evenimentelor ce au avut loc în țara noastră, după minunatul 23 August 1944, evenimente ce au constituit atât în totalitatea lor cât și fiecare în parte, pagini luminoase de istorie. Toate acestea au cerut însă eforturi stăruitoare, au cerut jertfe, au cerut lupte. Deși societatea în mersul ei istoric nu poate fi oprită în loc, totuși sînt piedici ce nu ușor sînt învinse și date la o parte. Dar... totuși sînt date!

30 Decembrie 1947 — însemnează — Republica Populară Română. Însemnează îndepărtarea „Monarhiei ereditare... străină de aspirațiile și simțămintele neamului românesc, instaurându-se Republica Populară Română, expresie a voinței și luptei oamenilor muncii din tot cuprinsul scumpei noastre patrii.

Istoria poporului nostru, cunoaște pagini mărețe de luptă națională, de luptă pentru libertate și scuturarea jugului atît din afară cît și din cuprinsul ei. Veacuri după veacuri, inima românului a dorit să bată în adevăr liberă. Pentru aceasta, nu s-a preocupat nici timp, nici mijloace, nici jertfe.

Dar orice sămînță aruncată... trebuie să-și aducă rodul. Sămînța aceasta a libertății existente — așa cum spunea un scriitor — în sufletul românului, o dată cu laptele supt de la

pieptul mamei — a irumpt prin solul fertil al sufletului său și în viltorea prefacerilor sociale ale timpului nostru s-a materializat în cele ce vedem astăzi.

Am putea trece astăzi în revistă, situația țării noastre sub regimul burghezo-moșeresc... O țară... „eminamente agricolă“ o industrie aproape inexistentă și aceea care exista era tributară și acaparată de capitalul străin, o industrie petroliferă românească, dar proprietatea capitalurilor străine, și multe altele, căci lista nu s-ar mai termina.

Astăzi la numai 13 ani de la acest eveniment de cotitură monumentală, lucrurile s-au schimbat radical și continuă să se schimbe. Fața întregii țări se reînnoiește. Elementul cel mai obișnuit tuturor, indiferent în ce parte a țării îl cauți, îl constituie schelăria noilor construcții ce se ridică pretutindeni. Orașe noi apar pe harta țării, iar cele vechi, nu le mai recunoști.

Dintr-o țară „eminamente agricolă“, o țară a cărei industrie concură de mult pe piețele străine, cu produsele ei, pe „vechile țări cu tradiție industrială“.

Dintr-o țară recunoscută sub monarhie — tristă faimă — ca concurend pentru primele locuri în ceea ce privește alfabetismul, mortalitatea infantilă și nivelul scăzut de trai — Republica Populară Română nu mai cunoaște astăzi aceste triste vestigii ale unei lumi apuse.

Concepția cea sănătoasă despre muncă, concepție ce ridică munca la rangul de onoare, a dat un imbold puternic mersului spre înainte al vieții.

Reformele sociale și economice, transformările radicale prin care am trecut în acest scurt timp, noua concepție față de muncă, față de om, față de nevoile lui, toate acestea au concurat la transformarea patriei noastre.

Pentru noi ca oameni ai religiei, ai credinței scripturistice adevărate, care am avut totdeauna de luptat pentru respectarea dreptului uman al conștiinței, care am respins totdeauna „dreptul divin“ al monarhilor și susținătorilor lor pseudo-religioși, care am respins totdeauna „creștinarea prin foc și sabie, am salutat cu bucurie acest eveniment, care a fost chezașia libertăților noastre fundamentale. Pentru noi, aceasta a însemnat dispariția temerii de jandarmi și dispariția discriminării în materie de religie. Se pune astfel capăt frământărilor, animozităților și absurdelor pretenții de dominație în materie de religie. Se consfințește deci în litera Constituției R.P.R. libertatea conștiinței fără nici un fel de discriminare.

De aceea, cu ocazia celei de-a 13-a aniversări a R.P.R. ne unim cu toți ceilalți cetățeni ai scumpei noastre patrii spre a ne exprima atașamentul nostru față de țelul comun, față de cauza comună — PACEA.

Ne exprimăm pe această cale bucuria față de mărețele realizări ale patriei noastre și urăm scumpei noastre patrii cu ocazia celei de-a 13-a aniversări a R.P.R., urăm harnicului nostru popor, făuritorul și realizatorul prezentelor înfăptuiri, **PROSPERITATE ȘI BELȘUG DE PACE!**

RED.

Era o frumoasă dimineață de vară. În zori, pe când roua cu rubinii ei de cleștar se odihnea încă în potirul îmbălsămat al florilor, luându-ne rămas bun de la minunatele priveliști ale Rarăului, aruncând o ultimă privire Pietrelor Doamnei, începurăm a coborî spre valea Bistriței, însoțiți de freamătul și foșnetul pădurii, pînă ce am poposit la malul acestei ape pururi neastîmpărate. De aici, ne-am continuat călătoria purtați pe unda repede a Bistriței, peste praguri și bulboane, de o plută bine tocmită, ce urmînd cursul repede al apei, se îndrepta spre Piatra. În felul acesta, din mijlocul Bistriței, în mersul fermecător al plutei, am avut ocazie să admirăm pentru prima dată, încîntătoarea vale a Bistriței, amintindu-ne cu plăcere de toate povestirile și întîmplările locurilor pe unde treceam.

De atunci au trecut ani. Anii prefacerilor sociale, ani deschizători de noi perspective, de acțiunii îndrăznețe și monumentale, demne de generația și oamenii ce le înfăptuiesc. Ceahlăul în solitara lui așezare a continuat să supravegheze — așa cum a făcut dintr-un început — trecerea plutei pe firul repede al apei. Din locul lui, înconjurat de marea lăptoasă a norilor ce înconjură vîrfurile pînă hăt departe, cît pot să-ți cuprindă ochii, poți vedea Bistrița asemenea unui fir de argint ce își continuă nestingherită cursul său de veacuri.

Dar, s-a întîmplat de la un timp, și aceasta nu de mult, că în pragul munților fierăstruiți de ape, omul a pus stavilă de netrecut. Apele năvalnice au fost strunite. Omul, ca un Hercule, a zăgăzuit repeziciunea

O CONSTRUCȚIE A PĂCII

Hidrocentrala de la Bicaz

„Oameni, eu v-am lubit, vegheați“.

J. Fucik

apei și i-a făcut lăcaș. Așa se face că pe locurile unde cu ani în urmă pluta ne purta spre Piatra, acum, o frumoasă barcă cu motor, și tabloul acesta pare-se că era cu totul nefiresc în decorul munților din jur — ne plimba pe lacul de la poalele Ceahlăului.

Barajul de la Bicaz, cei 1.600.000 m.c. de beton cît a fost necesar pentru construcția lui — este aproape gata. În lumina unui prietenos soare de toamnă tîrzie, constructorii grăbeau lucrările de terminare. În spatele acestui masiv de oșel și beton, Bistrița își adună apele pe o distanță de 20 km. și va continua să și le adune, pînă cînd el se va întinde printre munți și pe sub cetina brazilor pe o distanță de 32 km. sau 1.230.000.000 m.c. de apă. Din mijlocul lacului, Ceahlăul se zărește străjuind parcă, și veghînd ca nimic și nimeni să nu tulbure această gigantică muncă creatoare a omului.

Am vizitat apoi interiorul barajului. Pătrundem încet prin mici tunele și înaintăm spre interiorul acestui colos de fier și beton. Urcăm spre inima barajului, și nu peste mult timp ne aflăm în mijlocul unor încăperi mari, luminoase — ne aflăm în sălile puternicelor ma-

șini care în mod automat veghează și reglează activitatea barajului. În sală, automatele intrau și ieșea din funcțiune, după cum nevoile barajului și presiunea apei o cereau. Tovarășul de servici, nu făcea altceva decît să se plimbe și să privească manometrele din fața lui. Omul și tehnica modernă își spunea cuvîntul.

Am ieșit la lumina zilei încîntați și extaziați de această colosală realizare a tehnicii moderne, incredințați în justiția politicii țării noastre, îndreptată spre construcții pașnice, spre progres.

Ceea ce s-a înfăptuit la Bicaz, nu este altceva decît traducerea în viață a vastului plan de construcție și reconstrucție a țării. Barajul de la Bicaz însemnează, lumină, însemnează forță, însemnează... bunăstare!

Colosul de beton de 127 m. înălțime, proptit pe doi munți, silește apele Bistriței să se adune în lacul de acumulare și apoi, apele lacului astfel format, să le dirijeze spre tunelul de aducțiune lung de 5 km. și cu un diametru de 7 m. Prin el, apele astfel strunite, ajung la centrala de la Stejarul, unde acest uriaș rezervor de energie „cărbunele alb“, se va trans-

forma în curent electric de : 210.000 kilowați !

După ce năvala furtunoasă a apei va da viață turbinelor de aici, ele se vor reîntîlni pe vechea albie a Bistriței, continuîndu-și ca și mai înainte drumul ei de veacuri. Diferența însă dintre trecut și prezent, este deosebirea între tot ceea ce a fost în trecut în țara noastră, și între prezent. Între re-

gres și progres, între întuneric și lumină. Apele Bistriței nu se vor mai arunca năvalnice și nestrunite în calea lor, ci mîna omului le va îmblîndi, le va dirija, iar pe cursul ei, un șirag de hidrocentrale va completa lanțul sursei de energie electrică, făcînd ca energia produsă de ea să ajungă la 450.000 de kilowați.

Concomitent cu această lucrare luminoasă — atît la propriu cît și la figurat — vor fi redat agriculturii un lot însemnat de peste 10.000 ha. Iar alte zeci, sute și mii de ha. vor putea fi irigate. Iată deci, că de munca harnicilor constructori de la Bicaz, se va bucura întreaga țară.

D. POPA

Spre Emaus

(urmare din pag. 5-a)

Tot ceea ce este necesar a cunoaște pentru mîntuire ne este descoperit. Nu se va înfăptui nici o minune, care să compenseze lipsa noastră de cunoaștere a Cuvîntului.

De-a lungul anilor ce au urmat înălțării Domnului la cer, apostolii continuă să sublinieze valoarea cunoașterii Scripturii. În mărșul său cuvînt din ziua Cincizecimii, Petru legă profeție de profeție și dovede că toate arătau mai dinainte spre viața și moartea lui Isus din Nazaret.

Lui Timotei, prieten și colaborator cu Pavel, acesta îi scrie : „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelep-

ciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvîrșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună“. 2 Tim. 3, 16, 17.

Pentru creșterea noastră spirituală, personala noastră legătură cu Dumnezeu, cu Cuvîntul Său, va fi hotărîtoare. Vorbînd fariseilor, Domnul Isus, citînd din Isaia, spune : „Norodul acesta se apropie de Mine cu gura și Mă cinstește cu buzele, dar inima lui este departe de Mine...“. Mat. 15, 8—9.

Prezența și învățătura Domnului care li se arătase, le răscolea sufletele cînd mergeau mai mult fugind pe drumul întoarcerii lor spre Ierusalim. Nu mai lua aminte la colțurile stîncilor și nici la primejdiile

drumului. Aveau un singur gînd — Ierusalim. Cîte reproșuri își făceau, cîte hotărîri nu luau ei acum. Cîtă recunoștință față de Cel înviat. Fără a simți oboseală, zoreau mereu spre oraș. În cele din urmă turlele templului apărură în lumina frumoasă a lunii. Apoi tot orașul li se deschidea înainte. Pătruseră pe străzile lui întunecoase și tăcute și ajungînd la grupul ucenicilor le spuseră plini de bucurie — Isus a înviat. Toți tresăriră. Flacăra stinsă, începu să renască din cenușe. Petru își aminti atunci de cuvîntul profetic al Evanghelistului Vechiului Testament : „Trestia frîntă n-o va zdrobi, și mucul care mai arde, încă nu-l va stinge“. Cu sufletul plin de bucuria vieții, slăvi pe Dumnezeu. Isus, El, Învățătorul... a rupt zăgazurile morții. Pacea coborî asupra tuturor. Ca unul, toți așteptau clipa revederii cu Cel înviat și ea nu întîrzie să vină.

P. CRIȘAN

IUBIRE

ȘI

SACRIFICIU

Sacrificiul Domnului Isus Hristos este miezul soliei Evangheliei. Sfântul apostol Pavel arată într-un chip foarte lămurit faptul și motivul morții Fiului lui Dumnezeu. El zice: „Vă fac cunoscut, fraților, Evanghelia pe care v-am propovăduit-o, pe care ați primit-o, în care ați rămas, și prin care sînteți mîntuiți, dacă țineți așa după cum v-am propovăduit-o; altfel degeaba ați crezut. V-am învățat înainte de toate, așa cum am primit și eu: că Hristos a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi“. 1 Cor. 15, 1—3.

Sînt unii care susțin că moartea lui Hristos a fost numai o moarte de martir. Dar nu veți observa nimic în aceste versete, și nici în altele din Sfînta Scriptură, care să ne îndreptățească să privim la moartea lui Hristos ca la o moarte de martir. A învăța în felul acesta însemnează a lipsi de viață solia Evangheliei. Dacă moartea Sa ar fi fost numai aceea de martir, Hristos n-ar putea sta în primele rînduri ale martirilor. Cuvintele Sale din Ghetsemani nu pot fi comparate cu ale lui Pavel sau cu ale altor martiri de seamă.

Să facem o comparație între vorbirea lui Hristos și a lui Pavel cu puțin timp înainte de moarte. Hristos zice: „Dacă este cu puțință, depărtează de la Mine paharul acesta“. „Su-

fletul Meu este cuprins de o întristare de moarte“. Dar Pavel zice: „Căci eu sînt gata să fiu turnat ca o jertfă de băătură și clipa plecării mele este aproape. M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința. De acum mă așteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da, în ziua aceea, Domnul Judecătorul cel drept. Și nu numai Mie, ci tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui“. 2 Tim. 4, 6—8.

O MOARTE INLOCUITOARE

Moartea Domnului Isus nu era moartea unui martir, ci moarte de jertfă inlocuitoare. „Hristos a murit pentru păcatele noastre“. 1 Cor. 15, 3. „Hristos, la vremea convenită a murit pentru cei nelegiuți“. Rom. 5, 6. „Hristos a murit pentru noi“. Rom. 5, 8. „El a murit pentru toți“. 2 Cor. 5, 15.

Era absolut nevoie de moartea Domnului Isus Hristos. Nu era nici un alt mijloc de a face cu puțință mîntuirea păcătoșilor. „Legea cerea neprihănire, — o viață neprihănită, un caracter desăvîrșit; și așa ceva omul nu putea să dea. El nu putea să îplinească cerințele legii sfinte a lui Dumnezeu. Dar Hristos, venind pe pămînt, a trăit o viață sfîntă, și a ajuns la un caracter de-

săvîrșit. Aceasta El o dă ca dar de bunăvoie tuturor acelor care vor să o primească. Viața Lui în locul oamenilor. În felul acesta ei au iertarea de păcatele trecute, prin îndurarea lui Dumnezeu. Mai mult decît atît, Hristos umple pe credincios de însușirile lui Dumnezeu. El reface caracterul lor după chipul lui Dumnezeu, o aleasă țesătură de tărie și frumusețe spirituală. În felul acesta adevărata neprihănire cerută de lege este împlinită în cel care crede în Isus Hristos. Dumnezeu poate „să fie drept, și să îndreptățească pe cel care crede în Isus“.

Nu trebuie să pierdem niciodată din vedere faptul că Dumnezeu este drept, că El este infinit în dreptate, făcînd ispășire pentru păcătos cu prețul dreptății, și sfințenia legii Lui să fie satisfăcută. Dumnezeu arată prin singele Fiului Său „neprihănirea Lui în așa fel încît, să fie neprihănit, și totuși să socotească neprihănit pe cel care crede în Isus Hristos“. Rom. 3, 26.

NICI UN ALT SACRIFICIU

Moartea unui om sau chiar moartea unui înger, n-ar fi putut satisface pretențiile dreptății lui Dumnezeu. Un om n-ar fi putut să moară pentru un om, atît timp cît toți oamenii sînt la fel de păcătoși. Îngerii, de asemenea, n-ar fi

putut face lucrul acesta. „Îngerii își oferă viața lor. Domnul Isus însă le spusese, că, prin moartea Sa, El va salva pe mulți, dar că viața unui înger nu poate plăti datoria. Numai viața Sa putea fi primită de Tatăl ca preț de răscumpărare... Vina pentru călcarea Legii era așa de mare, încât viața unui înger nu putea plăti datoria. Nimic alta decât moartea și mijlocirea Fiului nu putea plăti datoria și salva pe păcătos de la tristețea deznădejzii și de la suferință“.

Dacă noi pierdem însemnătatea morții înlocuitoare a lui Hristos, pierdem viziunea celui mai mare fapt al religiunii creștine. În seara dinaintea morții Sale, Hristos luă un pahar cu vin dulce și o bucată de piine, și după ce frânse piinea, zise ucenicilor Săi : „Luați mîncați ; acesta este trupul Meu, care se frînge pentru voi“. Luînd apoi paharul, El zise : „Acest pahar este legămîntul cel nou, făcut în singele Meu, care se varsă pentru mulți, spre iertarea păcatelor“. El însuși institui Sfînta Cină spre a aminti moartea Sa.

Prin calvar Dumnezeu a dat o dovadă a însușirilor Sale. Dacă Dumnezeu ar fi executat pedeapsa Legii Sale în momentul cînd ea a fost călcată, El ar fi dat dovadă de dreptatea Sa, de neprihănirea Sa și de sfîntenia Sa ; dar prin moartea Fiului Său El dovedi nu numai toate aceste însușiri, ci pe lîngă aceasta, dădu dovadă de iubirea, harul și mila Sa. Fără îndoială că apostolul Ioan avea în fața sa această viziune prețioasă, cînd zicea : „Fiindcă atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică“. Prin aceasta Dumnezeu rămîne drept și poate îndreptăți pe cel ce crede în Isus.

De îndată ce privim la Mintuitorul nostru murind pe cruce în locul nostru, aducîndu-ne aminte că păcatele noastre au fost care au bătut cuiele în corpul Său și care îi sfișiară inima, ar trebui ca inimile noastre să fie cuprinse de o așa atitudine față de păcat, încît să ne hotărască „Să ne depărtăm de fărădelege“. 2 Tim. 2, 19. „Să iubim neprihănirea și să urîm nelegiuirea“. Ebrei 1, 9. „Fiindcă prin moartea de care a murit, El a murit pentru păcat, o dată pentru totdeauna... Tot așa și voi înșivă, socotiți-vă morți față de păcat, și vii pentru Dumnezeu, în Isus Hristos, Domnul nostru. Deci, păcatul să nu mai domnească în trupul vostru muritor, și să nu mai ascultați de poftele lui. Să nu mai dați în stăpînirea păcatului mădularele voastre, ca niște unelte ale nelegiurii ; și dați lui Dumnezeu mădularele voastre, ca pe niște unelte ale neprihănirii“. Rom. 6, 10-13.

MĂRIMEA HARULUI LUI DUMNEZEU

Unii încearcă să micșoreze valoarea morții înlocuitoare a lui Hristos, zicînd că nu este drept ca o ființă nevinovată să sufere pentru cea vinovată. Lucrul acesta ar fi adevărat dacă cel nevinovat ar fi silit să sufere în locul celui vinovat. Dar cînd face aceasta de bunăvoie și din iubire, lucrurile iau cu totul o altă înfățișare.

Se povestește despre un om cu șapte copii care sădea flori pe un mormînt. Săditorul de flori fu întrebă de către un alt om : Cine este cel care e îngropat aici ? Omul cu sădierea florilor răspunse : Îți voi istorisi povestea acestui mormînt :

„Cînd izbucni războiul, fui și eu chemat la mobilizare. Eram

sărac. Aveam o femeie bolnavă și șapte copii. Cu toate acestea m-am văzut silit să-i părăsesc, deoarece nu aveam bani să plătesc un înlocuitor, așa cum mi-ar fi îngăduit pe atunci legea. Mă pregăteam deci de plecare, părăsind familia pentru a merge la război contra inamicului.

În preziua plecării, veni la mine un tînăr, pe care-l cunoșteam, și-mi zise : 'Dumneata ai o familie numeroasă ; eu sînt singur. Voi pleca în locul dumitale'. Și plecă, în adevăr, în locul meu. Dar într-o luptă crîncenă fu rănit și dus la spital. După lungi suferințe muri și fu îngropat aici. De atunci eu îngrijesc de acest mormînt și sădesc flori pe el“.

În timp ce omul istorisea aceste lucruri, ochii i se umplură de lacrimi. Luă o scîndurică și o înfipse în pămînt la căpătîiul mormîntului. Sub numele soldatului mort fură scrise și următoarele cuvinte : El a murit pentru mine“.

Aș putea eu merge acum la acest om și să-i spun : „Să nu mai sădiți flori pe mormînt. El n-avea dreptul să sufere pentru voi ; aceasta a fost o faptă neomanească ? Nimeni n-avea dreptul să silească pe tînăr să-și pună viața în primejdie pentru acei copii și părinți ; dar cine ar putea spune că el n-avea dreptul să facă astfel, dacă era îndemnat de propriul său spirit de iubire și jertfire de sine ?

Isus S-a dat de bunăvoie să moară ca înlocuitor pentru noi și aceasta înainte ca noi să ne fi exprimat dorința. Isus S-a oferit, și Dumnezeu a primit această înlocuire ; și El, nevinovat, a murit pentru cei păcătoși. Hristos a murit, „pentru ca, prin moarte, să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe diavolul“. Ebrei 2, 14.

GH. DODU

CHEMAREA BETLEEMULUI

„Ca și stelele în vastul circuit al drumului lor, planurile lui Dumnezeu nu cunosc nici grabă și nici întârziere“. David, inspirat și atent la mersul lucrurilor spunea : „Dumnezeul nostru este în cer, El face tot ce vrea“. Ps. 115, 3. „Căci El zice și se face; poruncește și ce poruncește ia ființă“. Ps. 33, 9.

Venirea lui Isus pe lume — această speranță mesianică — nu a putut fi nici grăbită și nici întârziată. Când marele orologiu al vremii a sunat ceasul hotărât, Isus S-a născut exact în împrejurările, locul și timpul arătat și hotărât în sfatul ceresc.

„Dar când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub Lege, ca să răscumpere pe cei ce erau sub Lege, pentru ca să căpătăm înfierea“. Gal. 4, 4, 5.

Evangelistul Luca, în cap. 2 redă această clipă așteptată de veacuri, în cuvintele următoare : „În vremea aceea a ieșit o poruncă de la Cezar August să se înscrie toată lumea... fiecare în cetatea lui... Iosif s-a suit și el din Nazaret în cetatea lui David numită Betleem, împreună cu Maria, logodnica lui, care era însărcinată. Pe când erau ei acolo, s-a împlinit vremea când trebuia să nască Maria. Și a născut pe Fiul ei, Cel întâi născut, L-a înfășat în scutece, și L-a culcat într-o iesle, pentru că în casa de poposire nu era loc pentru ei“.

Din cele redate de raportul biblic, totul a fost pregătit pînă în cele mai mici amănunte. „Providența divină îndrumase mișcările națiunilor precum și valul impulsurilor și influenței omenesti pînă când lumea se găsea în starea potrivită pentru venirea Mîntuitorului. Națiunile erau unite sub o singură cîrmuire. Prin natură prin chipuri și simboluri prin patriarhi și prin profeti, Dumnezeu vorbește... lumii. Cezar August a fost făcut mijlocul prin care s-a executat planul lui Dumnezeu, ca mama lui Isus să fie adusă la Betleem. Din Betleem spunea profetul, trebuia „să vină Acela a cărui obîrsie se suie pînă în vremurile străvechi, pînă în zilele veșniciei“ (Mica 5, 2). Așa a lucrat Dumnezeu și mai lucrează „ca nimeni să nu se poată dezvinovăți“ (Rom. 1, 20 u. p.). „Cu toate acestea Ierusalimul nu era pregătit să-și primească Mîntuitorul... În templu, sacrificiul de dimineață și de seară, mărturisirea

despre Mielul lui Dumnezeu; dar nici aici nu se făceau pregătiri pentru primirea Lui. Preoții și învățătorii națiunii, nu știau că cel mai mare eveniment din cite se petrecuseră era gata să aibă loc. Ei spuneau pe de rost rugăciunile lor fără înțeles și săvîrșeau formele cultului ca să fie văzuți de oameni; dar ei nu erau pregătiți pentru cunoașterea lui Mesia. Aceeași nepăsare stăpînea în tot pămîntul lui Israel... Doar cîțiva doreau să vadă pe Cel Nevăzut. Acestora le-au fost trimiși soli cerești“.

Sf. Scriptură ne spune : „În ținutul acela erau niște păstori... și făceau de strajă noaptea în jurul turmei lor... Și iată că un înger al Domnului s-a înfățișat înaintea lor și slava Domnului a strălucit împrejurul lor. Ei s-au înfricoșat foarte tare. Dar îngerul le-a zis : „Nu vă temeți, căci vă aduc o veste bună, care va fi o mare bucurie pentru tot norodul; astăzi în cetatea lui David, vi s-a născut un Mîntuitor, care este Hristos Domnul. Iată semnul : veți găsi un prunc înfășat în scutece și culcat într-o iesle. Si deodată, împreună cu îngerul s-a unit o mulțime de oaste cerească laudînd pe Dumnezeu și zicînd : „Slavă lui Dumnezeu în locurile preainalte, și pace pe pămînt între oamenii plăcuți Lui“. Și după ce au plecat îngerii la cer, păstorii au zis : „Haidem să mergem pînă la Betleem, să vedem ce ni s-a spus... S-au dus în grabă și au găsit pe Maria, pe Iosif și pruncul culcat în iesle... și au istorisit ce li se spusese despre prunc. Și păstorii s-au întors, slăvind și laudînd pe Dumnezeu, pentru toate cele ce auziseră și văzuseră și care erau întocmai cum li se spusese“.

Din această clipă — mult așteptată — bucuria și slava nu mai puteau fi reținute. „Pămîntul tăcuse și cerul se plecaseră să asculte imnul : „Slavă lui Dumnezeu în locurile preainalte și pace pe pămînt între oamenii plăcuți Lui“. O, de ar cunoaște toți imnul acesta ! Cele spuse atunci, tonul dat, și cîntecul început atunci să crească cu timpul și să cuprindă lumea întregă.

Ce anume a învrednicit pe acești păstori ca Dumnezeu să le facă cunoscut acest imn al păcii și să li se facă cinstea ca ei să vadă și să se plece în fața Pruncului Isus ? Se pare că meritul lor consta în munca lor cinstită, în sufletul lor sincer unde se odihnea credința și speranța

mesianică, alimentată încontinuu cu rugăciunile și meditațiile lor în liniștea nopții. Pentru o clipă ei ies din întuneric la lumină și apoi grăbiți se întorc ca și cum n-ar vrea să fie cunoscuți. Necunoscuți pînă aici și mai necunoscuți după aceea. Ei oglindesc azi pe acei ce se luptă ca acest cîntec să fie repetat de cit mai mulți.

Venind ziua a opta, Pruncul Isus fu dus de părinții săi la templu, înfățișîndu-L înaintea Domnului după lege, avînd cu ei și jertfa săracului — doi pui de porumbei.

Cu toate că „vestea cea bună“ fu răspîndită de păstori și imnul păcii a răsunat pe dealurile Betleemului... Ierusalimul încă dormea. Preoții, prea bine obișnuiți cu serviciul prevestitor îl continua profesional și formal. Dar un bătrîn cu numele Simeon „ducea o viață sfîntă, și era cu frica lui Dumnezeu. El aștepta mîngîierea lui Israel și Duhul Sfînt era peste el. Duhul Sfînt îl înștiințase că nu va muri înainte ca să vadă pe Hristosul Domnului. El a venit în Templu, mînat de Duhul. Și, cînd au adus părinții înăuntru pe Pruncul Isus, ca să împlinească cu privire la El ce porunceea Legea, Simeon L-a luat în brațe, a binecuvîntat pe Dumnezeu, și a zis: „Acum, slobozește în pace pe robul Tău, Stăpîne, după cuvîntul Tău. Căci au văzut ochii mei mîntuirea Ta“. Luca 2, 25—30. Ana, o văduvă de optzeci și patru de ani, vorbi celor de față despre Isus. „A venit și ea în acelaș ceas, și a început să laude pe Dumnezeu, și să vorbească despre Isus tuturor celor ce așteptau mîntuirea Ierusalimului“. Luca 2, 38. După îndeplinirea celor legale, Iosif și Maria se întoarseră la Betleem unde au mai stat cîtva timp, plănuiind ca, stabilindu-se aici să împlinească în totul cele spuse despre Prunc: „Din Betleem se va naște și va veni Mesia!“.

Evanghelistul Matei redă astfel întîmplările începînd de la alt capăt, completînd astfel tabloul venirii în lumea noastră a Domnului și Mîntuitorului nostru Isus Hristos.

„După ce s-a născut Isus în Betleemul din Iudea, în zilele împăratului Irod, iată că au venit niște magi din Răsărit la Ierusalim, și au întrebat: „Unde este împăratul de curînd născut al Iudeilor?“ Fiindcă I-am văzut Steaua în Răsărit și am venit să ne închinăm Lui. Cînd a auzit împăratul Irod acest lucru s-a tulburat mult, și tot Ierusalimul s-a tulburat împreună cu el.

Dună cele redate de Evanghelistul Matei, se ridică o legitimă întrebare: „Păstori au fost înștiințați de un înger al Domnului și de oastea

cerească; dar pe acești magi din îndepărtatul Orient, cine i-a înștiințat?“ Răspunsul îl dau ei: „I-am văzut Steaua!“ Ce era această Stea?

„În noaptea, în care slava lui Dumnezeu se revărsase pe colinele Betleemului, magii văzuseră pe cer o lumină tainică. După ce lumina s-a stins, s-a ivit o stea care tot zăbovea pe cer. Nu era nici stea fixă, nici planetă și fenomenul acesta a deșteptat interesul cel mai viu. Steaua era o grupă îndepărtată de îngeri luminoși; dar magii nu știau lucrul acesta. Cu toate acestea, simțeau că steaua are pentru ei o deosebită însemnătate. Ei întrebaseră pe preoți și pe filozofi și cercetară pergamentele vechilor cronici. Profetia lui Balaam spunea: „O stea răsare din Iacob și un toiag de cîrmuire se ridică din Israel“. Num. 24, 17. Să fie steaua aceasta un prevestitor al Celui făgăduit? Magii primiseră cu toată inima lumina adevărului trimis din cer, și astfel fură îndemnați să caute pe Mesia ca și păstorii de pe dealurile Betleemului. Ca și Abraam, la chemarea lui Dumnezeu, au plecat prin credință. Magii pe lîngă faptul că aveau steaua în față ca un semn din afară, simțeau și înăuntrul lor o convingere care lucra asupra inimii lor, și-i umplea de nădejde. Călătoria deși era lungă și obositoare, pentru ei era plină de fericire“.

În timp ce caravana cobora pe muntele Măslinilor, avînd în față Ierusalimul, steaua se opri deasupra templului și după cîteva clipe se stînsese. Plini de bucurie magii intrară în templu; dar spre surprinderea lor: nimic deosebit; nimeni nu știa nimic. Întrebările lor stăruitoare îi duse pînă în fața lui Irod care tulburat fiind, chemă pe preoții cei mai de seamă vrînd să afle de la ei adevărul cu privire la venirea noului născut. Această veste — a nașterii unui împărat — pe Irod îl tulbură mult, tocmai cînd se mai liniștise și mîinile se mai spălaseră de sîngele vărsat de el, pentru ca să-și ocupe tronul ce-l ocupa acum. Preoții chemați de Irod spre a-l lămuri răspunseră clar și cu curaj: „În Betleemul din Iudea, după cum stă scris de proroc“. Apoi în secret, Irod chemă pe magi și află de la ei cît timp este de cînd au văzut pe cer steaua ce i-a călăuzit la Ierusalim. Cu multă măiestrie îmbracă haina fățarniciei și spuse magilor: „Duceți-vă de cercetați cu de-amănuntul despre Prunc, și cînd îl veți găsi dați-mi și mie de

(continuare în pag. 20-a)

RASFOIND EPISTOLA

CATRE EBREI

Trecînd în revistă bărbații cei mai de seamă ai credinței (Ebrei 11) apostolul Pavel ne îndreaptă atenția spre Modelul desăvîrșit, Învățătorul venit din cer, Căpetenia și desăvîrșirea credinței, adică Isus“. Privind la drumul trasat de Domnul Isus și de acești bărbați ai credinței, apostolul îndemna pe credincioși : „Croiți cărări drepte cu picioarele voastre, pentru ca cel ce șchiopătează să nu se abată din cale, ci mai degrabă să fie vindecat“. (Ebrei, 12, 13). „Faceți urme drepte cu picioarele voastre“, zice o altă traducere.

O urmă, este un semn lăsat pe pămînt de piciorul unui om sau animal, pe unde a călcat, sau un semn rămas de pe urma trecerii, atingerii sau apăsării pe un material plastic. Prin urmă se mai poate înțelege o impresie sau o întipărire, amintirea unei fapte sau a unei persoane cunoscute. Vorbirea apostolului Pavel este figurată și simbolică. Ea se referă mai mult la impresiile ce pot fi întipărite în minte, prin influența ce o răspîndim în jurul nostru. Viața noastră cu tot complexul ei de fapte și împrejurări, fără să vrem, lasă niște urme, lasă niște semne, impresii, trasează o cărare, răspîndește în jur o influență bună sau rea, pentru cei ce vin după noi.

„Dă-te pe tine însuți pildă de fapte bune în toate privințele“. Astfel sfătuia Pavel pe colaboratorul său, Tit. Către credincioșii din Filipi, Pavel se adresa în felul următor : „Urmați-mă pe mine fraților, și uitați-vă bine la cei ce se poartă după pilda pe care o aveți în noi“ (Filipeni 3, 17). Faptele noastre au o influență asupra altora, ele lasă urme ce

pot fi pentru cei din jurul nostru sau o binecuvîntare sau un blestem.

Într-o dimineață friguroasă de iarnă, prin zăpada moale ce îmbrăcase pămîntul ca într-o haină argintie, un om porni spre cîrciuma satului. Căpătase urîtul obicei de a cheltui pe băuturi alcoolice toți banii agonisiți cu trudă, neglijînd în mare măsură familia sa care ajunsese în mare mizerie. În timp ce înainta încet prin zăpadă, spre cîrciumă, deodată auzi în urma lui glasul unui băiețuș : „Tată, tată, fă pasul mai mic ca să pot călca pe urmele tale“. Era unul dintre nenorociții lui copii care plecase după el. Uitîndu-se înapoi, nesăbuitul tată, recunoscă că cel ce venea în urma lui era unul dintre copiii lui îmbrăcat în zdrențe. El tresări, ca și deșteptat dintr-un somn adînc! Se cutremură la gîndul că și fiul său va ajunge un bețiv la fel ca el ! A luat copilul de mîină, s-a întors acasă cu hotărîrea de a nu mai merge niciodată la cîrciumă. Să facem urme drepte cu picioarele noastre pentru că în urma noastră vin cei mai iubiți ai noștri, și faptele noastre rele ar putea să-i ducă la ruină.

Multă grijă trebuie să depunem în vorbirea noastră, căci cele exprimate de noi, fără să ne dăm seama se întipăresc în mintea și în sufletul celor ce ascultă. Vorbirea poate lăsa urme, impresii, ce nu pot fi șterse niciodată, și cuvintele noastre pot avea un miros de

viață spre viață sau un miros de moarte spre moarte.

Să facem urme drepte, să vorbim cuvinte sănătoase, de zidire și să nu uităm că vorbirea noastră poate avea o influență dezastruoasă asupra celor din jurul nostru. „Vorbirea voastră să fie totdeauna cu har, dreasă cu sare... (Colos. 4, 6), este sfatul divin. Nici un cuvînt nu trebuie rostit fără socoteală, nici vorbire de rău, nici cuvinte frivole, sau ușuratece, nici vorbe cu două înțelesuri, inspirînd cugete necurate, nu trebuie să iasă de pe buzele unui creștin. Apostolul Pavel inspirat de la Duhul Sfînt, zice : „Nici un cuvînt stricat să nu vă iasă din gură“. Aici sînt cuprinse orice semne și aluzii necurate. Dacă acestor lucruri nu li se împotrivesc omul în mod hotărît, ele pot duce la păcate mari.

Asupra fiecărui bun creștin apasă această datorie, de a închide complet calea vorbirilor stricate. Dacă în cercul în care ne găsim își îngăduie cineva asemenea cuvinte necugetate, e de datoria noastră să schimbăm imediat subiectul conversației noastre și să îndreptăm discuția într-o direcție folositoare.

Să întrebuițăm o vorbire curată și plăcută în cercul familiei noastre și să nu vorbim de rău pe nimeni. Căci din cuvintele tale vei fi scos fără vină și din cuvintele tale vei fi osîndit“. Mat. 12, 36, 37. Să facem deci urme drepte prin vorbirea noastră.

Viața lui Isus Hristos forma o influență nefărmurită, o influență ce-l lega de Dumnezeu și de familia omenească. Prin Hristos, Dumnezeu a înzestrat pe om cu o influență, care-l făcu imposibil a trăi numai pentru sine. Fiecare în parte sîntem legați de semenii noștri. Și ne găsim sub obligații mutuale.

Valoarea unui suflet poate fi cunoscută numai în lumina celor înfăptuite pe crucea de pe Calvar. Din rugăciunea Sa preoțească (Ioan 17), spicuiam câteva gânduri de unde se poate vedea grija duioasă a Domnului Isus, pentru cei iubiți ai Lui: „Pentru ei Mă rog, nu mă rog pentru lume, ci pentru aceia pe care Mi i-ai dat Tu pentru că sînt ai Tăi”. „Sfinte Tată, păzește în Numele Tău pe aceia pe care Mi i-ai dat”. „Și Eu Însumi Mă sfîntesc pentru ei, ca și ei să fie sfînti prin adevăr”. Spre încheierea rugăciunii Sale, El a mai zis: „Tată, vreau ca acolo unde sînt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia pe care Mi i-ai dat Tu, ca să vadă slava Mea, slavă pe care Mi-ai dat-o Tu, fiindcă Tu M-ai iubit înainte de întemeierea lumii”.

Ce însărcinare plină de răspundere i s-a încredințat unui slujitor al Evangheliei, unui pastor, care prin obligația serviciului său stă în fruntea credincioșilor! Cît de atent ar trebui să fie el în vorbire, în purtare, în atitudinea sa, fie că se află la amvon în exercițiul funcțiunii sale, sau în viața sa particulară! El este dator să fie un exemplu „pentru credincioși, în vorbire, în purtare, în dragoste, în credință, în curăție” (1 Tim. 4, 11).

Apostolul Petru vine să completeze cele amintite mai sus cînd zice: „Ci după cum

Cel ce v-a chemat este sfînt, fiți și voi sfînti în toată purtarea voastră”. (1 Petru 1, 15). Aceste cuvinte se potrivesc pentru toți credincioșii și îndeosebi pentru slujitorii Evangheliei. Predicatorul trebuie să fie conștient că ochiul atotvăzător al lui Dumnezeu este asupra sa și el este dator ca în tot timpul să caute să trăiască spre onoarea lui Dumnezeu.

Cei ce poartă numele lui Hristos ar trebui să se străduiască să fie cei dintii în lucrurile cele bune, cinstiți, sîrguincioși la lucru ca cei mai buni și mai loiali cetățeni ai patriei noastre iubite, unde Bunul Dumnezeu ne-a hărăzit să petrecem viața noastră.

Să nu uităm că o viață de adevărați creștini, însoțită de faptele bune cerute de Evanghelie este argumentul cel mai puternic ce vorbește în favoarea creștinismului. Prea bine s-a spus că oamenii vor crede nu ceea ce predică pastorul, ci ceea ce trăiesc credincioșii în viața lor de toate zilele.

Cuvintele „Faceți urme drepte” sînt o poruncă venită de sus, și ea se adresează către întreaga noastră frățietate. Să ascultăm deci de acest cuvînt, și să facem urme drepte în toate acțiunile și activitatea vieții noastre.

MIHAIL MANEA

IUBIREA

A fost privilegiul cel minunat al lui Adam și al Evei de a vorbi cu Dumnezeu față către față, așa cum stăm noi de vorbă cu prietenii noștri. Curăția desăvîrșită a vieții lor și conștiința lor nepătată, îi făcea în stare să poată întreține relații directe cu Dumnezeu și cu întreg cerul. Iar Tatăl cel ceresc găsea plăcere în „a umbla prin grădină în răcoarea zilei”, și să-și descopere voința Sa copiilor Săi de pe pămînt, dîndu-le în mod personal și intim instrucțiuni.

Dar, planul original al lui Dumnezeu de comuniune cu copiii Săi, a fost întrerupt de păcat.

Aceste relații ideale au fost nimicite de către păcat. Cel păcătos nu mai putea în nici un fel să apară în fața Dumnezeului Cel Sfînt. În inima sau atitudinea eternului Tată nu s-a produs nici o schimbare, căci în El „nu este nici o schimbare și nici urmă de

îndoială”, dar — propria negliință — a muritorilor a adus această despărțire, și a ascuns de la ei fața lui Dumnezeu. Și în această situație nu era în gîndul lui Dumnezeu ca datorită păcătuirii, El să nu-și mai comunice gîndurile și planurile Sale cu privire la ei, dar trebuiau găsite noi canale de legătură. Trebuia să se arate celor ce căzură în lațul păcatului enormitatea spirituală a păcatului lor, și trebuia arătat chiar și în situația aceea, că dragostea lui Dumnezeu nu se schimbă.

Și astfel, ajungem să ne punem întrebarea: Care sînt căile prin care Dumnezeu Se face cunoscut celor credincioși și celor ce vor să vadă și să audă?

Apostolul Pavel, referindu-se la problema aceasta spune: „În adevăr, însușirile nevăzute ale Lui, puterea Lui, veșnică și dumnezeirea Lui, se văd lămurit, de la facerea lumii, cînd

te uii cu bǎgare de seamǎ la ele în lucrurile făcute de El. Așa că nu se pot dezvinovăți". „Cerurile spun slava lui Dumnezeu și întinderea lor vestește lucrarea mâinilor Lui. O zi istorisește alteia acest lucru, o noapte dǎ de știre alteia despre El. Și aceasta, fără vorbe, fără cuvinte, al căror sunet să fie auzit". Rom. 1, 20; Ps. 19, 1-3. Astfel, acelaia care este binevoitor și dispus a asculta și a vedea, va auzi vocea iubirii cerești. Inima ascultătoare și recunoscătoare va auzi vocea Sa și va căuta să facă voința Tatălui.

În timpurile vechi, și apoi în cele de mai târziu, Dumnezeu a chemat bărbați consacrați la slujba de profet, și prin ei, El a dat instrucțiunile trebuincioase poporului Său. El spune: „Eu am vorbit proorocilor, am dat o multime de vedenii, și am spus pilde prin prooroci". „Nu, Domnul Dumnezeu nu face nimic fără să-Și descopere taina Sa slușitorilor Săi prooroci". Osea 12, 10; Amos 3, 7. Acești bărbați au fost învățătorii religioși ai timpurilor lor, și împreună cu apostolii, au devenit autorii Scripturilor, care constituie cuvîntul scris al lui Dumnezeu adresat celor credincioși. Nu există nici o fază a vieții creștine, care să nu fie tratată în ea. Căci „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvîrșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună". 2. Tim. 3, 16, 17.

Suprema revelație a dragostei și a planului lui Dumnezeu, a fost făcută celui păcătos prin darul Fiului Său. El este Cuvîntul Cel viu, a cărui slujbă și învățături constituie tema centrală a Scripturilor. El este manifestarea desăvîrșită a Tatălui. Despre El Pavel scrie: „După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin prooroci, în multe rînduri și în multe

chipuri, Dumnezeu, la sfîrșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul, pe care L-a pus moștenitor al tuturor lucrurilor, și prin care a făcut și veacurile. El, care este oglindirea slavei Lui și întipărirea Ființei Lui, și care ține toate lucrurile cu Cuvîntul puterii Lui, a făcut curățirea păcatelor, și a șezut la dreapta mării, în locurile preînalte". Ebrei 1, 1-3.

Iar despre El Însuși Domnul Hristos spune: „De atîta vreme sînt cu voi, și nu M-ai cunoscut, Filipe? Cine M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl". Ioan 14, 9. Ochiul celui credincios, vede de la început, plînatatea desăvîrșirii cerești. Păcătosul ascultător și pocăit găsește în El calea spre casa Tatălui.

Dar Dumnezeu mai are încă și altă cale de a vorbi în mod direct inimii celui credincios; iar această cale este vocea propriilor lui experiențe.

În viața multor creștini se repetă experiența celor doi ucenici care mergeau cu Domnul lor pe drumul spre Emaus: „Și au zis unul către altul: 'Nu ne ardea inima în noi, cînd ne vorbea pe drum, și ne deschidea Scripturile?'". Luca 24, 32. „Cine crede în Fiul lui Dumnezeu, are mărturisirea aceasta în el;..." 1 Ioan 5, 10. Nu este nimic care să facă o impresie așa de profundă asupra inimii, decît aceea pe care o avem prin propria noastră experiență. Cu privire la mulți dintre noi este adevărat faptul că noi învățăm ascultarea mai bine din lucrurile pe care le experimentăm. Nici un adevăr spiritual nu este pe deplin înțeles pînă cînd el nu a fost trăit în viața zilnică.

Prin diferitele experiențe ale vieții de fiecare zi, Dumnezeu vorbește clar inimii omenești. Calea de apropiere de viața cuiva, poate să fie cu totul deosebită de felul în care divinitatea se manifestă față de altul. Experiența profundă a

lui Enoh cu Dumnezeu, a venit după ce i s-a născut primul său copil. Cînd el a simțit, afecțiunea cea puternică a fiului său, el a învățat o lecție prețioasă a iubirii lui Dumnezeu în dăruirea Fiului Său, și încrederea cu care copiii lui Dumnezeu trebuie să răspundă Tatălui ceresc.

Lui Moise, în timp ce păștea oile socrului său Ietro, Domnul i se descoperi într-un foc. Lui Ilie, Dumnezeu nu i se descoperi într-un vînt puternic care despica munții, nici în cutremur, și nici în foc, ci într-un „susur blînd". Lui Iacob i se dete un adevărat sens al valorii spirituale în noaptea luptei lui de la pîrîul Iaboc, și ca rezultat, a venit iertarea și biruința.

Lui Isaia îi fu făcută cunoscut sfințenia lui Dumnezeu și în consecință, sensul propriei lui nedesăvîrșiri, așa cum el văzu în viziunea scenei din Sanctuarul ceresc. Lui Ieremia, dreptatea lucrărilor lui Dumnezeu în condițiile economice, sociale și politice ale națiunii Iudaice, care au fost aduse ca un rezultat al neascultării lor. Lui Osea, dragostea lui Dumnezeu pentru cei neascultători și îndărătnici i-a fost descoperită în complexitatea problemelor din propria sa viață de familie. Lui Abraam i-a fost făcut cunoscut planul lui Dumnezeu de răscumpărare, în porunca dată ca să aducă jertfă pe fiul său Isaac, și el nu s-a dat înapoi, pentru că el credea cu credincioșie pe Dumnezeu pe cuvînt, cînd Acesta îi spuse: „În sămînța ta voi binecuvînta toate neamurile pămîntului".

Petru, Ioan și toți ceilalți apostoli au primit cuvîntul, și l-au trăit. Iar descoperirea vocii Sale în Cuvîntul Evangheliei să constituie căi vrednice de urmat de toți credincioșii Săi, care cred și mărturisesc aceasta!

NICULESCU TEODOR

NUMAI IN INIMI...

NU!

In dangătele surde ale clopotelor, în febrilitatea ultimelor cumpărături, în mirosul apetisant al bucatelor, marea familie a... creștinilor, se pregătește să serbeze Crăciunul! O notă de bucurie pare că degajă chiar și numai numele în sine, în asocierea pe care fiecare o face în mintea sa la auzirea numelui acestei sărbători.

În aer, se pare că plutește un sentiment înclinat mai mult spre bunătate, spre o împreună simțire, spre voie bună. Este un timp când amintirile anilor trecuți, năpădesc sala aducerii aminte, amintiri legate de practici și obiceiuri lipsite de sens și importanță. Se pare că toți sîntem prinși de această ambianță și sîntem mai darnici, inimile sînt mai calde, și pare-se că vibrează mai mult față de cei din jur.

Pentru puține zile sîntem darnici, binevoitori, deschiși și chiar ospitalieri. Pentru puține zile, avem o mîină ce se deschide mai larg pentru nevoile celor din jur.

Trebuie să fim sinceri și să admitem că este puțin probabil ca Domnul Hristos să Se fi născut chiar în ziua de 25 Decembrie. De fapt, cel mai erudit om de pe suprafața acestui pămînt, nu posedă o informație precisă, despre ziua nașterii Domnului Isus Hristos.

Papa Iulius I în anul 351, a decretat ca ziua de Crăciun să fie sărbătorită la 25 Decembrie. Pînă atunci, Crăciunul, era sărbătorit la diferite date, cum ar fi 6 Ianuarie, sau chiar 28 martie.

Și chiar pînă în zilele noastre, Crăciunul, este sărbătorit de patrusprezece ori într-un an, în Palestina. De fapt, denumirea de Crăciun, nu are nimic comun cu nașterea Domnului Hristos. După o legendă, Crăciun ar fi fost numele stăpînului staulului unde s-a născut pruncul Isus. Dar ca orice legendă, e numai o plămădire folclorică lipsită de orice temeii scripturistice, și trebuie considerată ca atare. De aici și faptul că această sărbătoare pseudo-creștină se sărbătorește de mai multe ori și la date diferite. Astfel, Protestanții și Romano-Catolicii, îl sărbătoresc la data de 25 Decembrie; Biserica Greco-ortodoxă, la data de 6 ianuarie; Armenii, la data de 18 Ianuarie, iar Abisinienii, în fiecare lună a anului cu excepția lunii Martie.

În felul acesta, ne putem da seama că, în sine, ziua de 25 Decembrie nu are nimic deosebit, nimic sfînt.

Dar nașterea Domnului Isus Hristos își păstrează locul cuvenit în inimile multora, indiferent dacă ea a avut loc la

25 Decembrie, la 6 Ianuarie sau la oricare altă dată. Ea ne amintește de originea umilă a creștinismului, origine lipsită de pompa și grandoarea ce și-o arogă urmașii săi. Ocazia aceasta, trebuie să aducă aminte tuturor creștinilor, darul suprem pe care cerul l-a făcut în favoarea celor păcătoși.

Au trecut aproape douăzeci de veacuri de cînd în noaptea înstelată, Steaua cea luminoasă a îngerilor, se descoperi într-un triumfător imn al păcii, umililor păstori de pe colinele Betleemului. Și-n acele timpuri, ca și astăzi, oamenii aveau nevoie de pace. Aveau nevoie de „Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatele lumii“. Și El... luă umila înfățișare a pruncului din ieslea Betleemului.

Din punct de vedere istoric, aceasta a avut loc acum aproape 2000 de ani. Dar, spre deosebire de astfel de practici formale, întruparea Domnului nostru Isus Hristos, ar trebui să constituie prilej de bucurie și nădejde pentru fiecare adevărat creștin. Evenimentul acesta a constituit la timpul său o piatră de hotar, un punct de cotitură pentru aducerea la îndeplinire a planului de mîntuire hotărît de Dumnezeu din veșnicii.

În aceea noapte, pe bolta căreia puzderie de stele luminau asemenea unor nenumărate candelabre, departe de mulțimea cea indiferentă, în compania animalelor, Dumnezeu

aduse în lume o speranță nouă. Slava dumnezeirii se descoperi în trup plâpînd și mic, iubirea lui Dumnezeu se întrupa spre bucuria și mîntuirea celor ce aveau să-L primească, ca un Mîntuitor personal. Aceasta este adevărata însemnătate a nașterii Domnului Isus.

Cînd mă gîndesc la acea iesle umilă, și în imaginație privesc la pruncul adormit, eu consider de fapt pe Dumnezeu, ca fiind alături de mine — alături de fiecare inimă zdrobită, interesat în fiecare problemă a vieții, putere în orice încercare a ispitei, în orice nevoi.

Și cu toate acestea, El era cel pentru care în tot Betleemul nu s-a găsit nici un loc. Lumea de atunci, care era preocupată de multe probleme, a trimis pe Acela ce prin Sine era cheia dezlegării tuturor problemelor... la ieslea oilor. S-a născut printre animale, pentru că nu s-a găsit în noaptea aceea nici o inimă care să-L primească cu bucurie.

Adevăratul crăciun al fiecărui credincios, nu este legat nici de zi, nici de lună, nici de anotimp. Pentru orice credincios sincer, adevăratul crăciun, este atunci cînd Isus Hristos S-a născut, nu în ieslea Betleemului Palestinian, ci în inima sa; cînd minunea cea mare a întrupării se repetă în propria sa viață. Isus privește cu înțelegere la cei ce se numesc pe ei înșiși cu numele Său. El dorește să facă din inimile noastre locul nașterii și locuirii Sale.

D. POPA

DESPRE

PRIMA PARTE

A VIEȚII LUI ISUS

Mîntuitorul își petrecu copilăria... Sa în Nazaretul cel sărman și puțin prețuit.

Timp de treizeci de ani, Isus trăi în mijlocul naturii fermecătoare. Ochii Săi priveau cu admirație minunile mărețe ale ei. Florile frumoase, arborii cei înalți, stîncile prăpăstioase și munții falnici, totul avea atracție pentru El. Cu adorație și bucurie privea la măreția firmamentului. El admira aurora dimineții, podoaba serii și maiestatea sărbătorească a nopții. El era răpit la auzul cîntăreților fericiți ai pădurii, cum aceștia proclamau laudă Creatorului, și adesea El își unea glasul Său cu al lor în cîntări de laudă. El își aduna felurite cunoștințe din cartea cea măreață a naturii.

De pe munții Nazaretului El privea în jos asupra unei țări, care așteptase venirea Sa timp de mii de ani și totuși nu era pregătită să-L primească. În singurătatea liniștită a colinelor și a dumbrăvilor, El comunica cu Tatăl Său și își întărea sufletul în meditație și rugăciune, pentru lucrarea de viață, pe care o avea de îndeplinit.

Puținul, pe care Sfintele Scripturi îl raportează despre începutul vieții lui Isus, este de o mare însemnătate. „Copilul creștea și se întărea în spirit, fiind plin de înțelepciune; și harul lui Dumnezeu era cu El“. „Iar Isus creștea

în înțelepciune, vîrstă și în har, și era tot mai plăcut atît înaintea lui Dumnezeu, cît și înaintea oamenilor“.

Timp de aproape treizeci de ani n-avu loc decît puține întâmplări în viața lui Isus, care să atragă atenția poporului asupra Lui. Încă din copilărie, El respecta punctual legile iudaice. El nu dădu pe față în public nașterea Sa dumnezeiască, și nici nu căută să se distingă față de alții. Dar deși evita ca să trezească vreo atenție, totuși El era neclintit în a păstra și trăi principiile dreptății.

Viața lui Hristos se distingea prin simplitatea și curăția Sa. Spiritul liniștit și fără pretenții, lipsa Sa de vanitate și mîndrie îl făcea să crească în har. Încă de copil El da pe față o blîndețe și o amabilitate bătătoare la ochi. Mîinile și picioarele Sale voioase erau întotdeauna gata să ajute altora, și să ușureze sarcina părinților Săi. El poseda o răbdare, pe care nimic n-o putea tulbura, și o iubire de adevăr, care îl însoțea cu credincioșie în tot timpul. Deși serios și tăgăduitor de sine întotdeauna, El era totuși bun și vesel. Frumusețea caracterului Său consta în viața Sa cumpănită. Deși dădu încă de timpuriu dovezi despre o înțelepciune deosebită, totuși El era în totul ca orice copil, dezvoltîndu-se treptat atît în ce privește facul-

tățile Sale spirituale cît și în cele corporale, care creșteau o dată cu anii.

Tăcerea Sfințelor Scripturi cu privire la copilăria și tinerețea lui Hristos este de foarte mare însemnătate pentru noi. Hristos este modelul nostru în toate lucrurile. Cu cît această perioadă a vieții este mai liniștită și mai neobservată, cu atît mai mult este ea în armonie cu natura, și mai liberă de orice afixare artificială, și cu atît este ea mai rodnică pentru propășirea curăției, a simplității naturale și a adevăratei valori morale.

Isus nu era scutit de ispite. Satan era zelos și stăruitor în eforturile sale, de a birui pe Fiul lui Dumnezeu. Faptul că exista pe pămînt o Ființă, liberă de mînjitura păcatului, neliniștea în gradul cel mai înalt pe autorul păcatului, și nu-i scăpa nici un mijloc nefolosit pentru a-L amăgi și încurca. Totuși Isus primea de la Tatăl Său ceresc înțelepciune și putere, spre a birui pe ispititor.

Nelegiuirea locuitorilor Nazaretului devenise proverbială. Chipul josnic cu care acest loc era privit, mișcă pe Natanael să pună întrebarea: „Poate ieși ceva bun din Nazaret?” Isus nu-și alesese singur această societate de oameni. Tatăl Său ceresc găsi potrivit să-L lase în tinerețea Sa să fie expus adesea la ispite. Acestea aveau de scop, a-I pune caracterul la încercare și la probă, și-L făceau să fie neîncetat de veghe, pentru păzirea curăției Sale. El trebuia să fie expus la lupte grele, spre a servi ca exemplu pentru cei credincioși, în toată viața acestora.

Nici o viață nefolositoare și de trîndăvie nu fusese partea Lui. Părinții Săi erau săraci și întreținerea lor depindea de munca lor zilnică. În chipul

acesta Isus fu deprins cu sărăcia, cu tăgăduirea de sine și cu lipsurile. Dar tocmai această experiență se dovedește ca un scut în anii de mai tîrziu. Fiind deprins cu sînguina și cu o viață retrasă, El închidea ușa multor ispite și sta departe de orice influență stricătioasă. Astfel nici ciștigul, nici plăcerile, nici lauda și nici muștrările nu-L puteau mișca, ca să comită o nedreptate. El avea înțelepciunea, de a deosebi răul de bine, și tăria de a înfrînge ispita.

Iosif și Maria mergeau în fiecare an la Ierusalim, spre a lua parte la sărbătoarea Paștelor. Cînd Isus era de doisprezece ani, părinții Săi îl luară cu ei. Această călătorie pentru a lua parte la sărbătoare, o făceau într-o mare societate familiară.

Pentru prima dată văzu Isus templul. După ce trecură cele șapte zile de sărbătoare, societatea din Galileea, cu care Iosif și Maria trebuiau să plece înapoi, porni la drum spre casă. În confuzia primelor zile de călătorie, părinții lui Isus nu observară lipsa Sa; numai cînd trebuiră să caute gazdă pentru noapte, observară lipsa acelei mîini întotdeauna voioasă și gata de ajutor a Fiului lor ascultător. Închipuindu-și că va fi cu cineva din societatea lor, ei nu-și făcură deocamdată nici o grijă pentru El. Principiile Sale erau atît de curate, purtarea Sa atît de prevăzătoare, încît părinții Lui aveau destulă încredere spre a-L lăsa singur. Ei nu se îndoiau cîtuși de puțin, că atunci cînd vor avea nevoie de El, le va fi oricînd de ajutor. Dar văzînd că nu vine, deveniră foarte neliniștiți, și îl căutau cu multă îngrijorare. Toate cercetările lor fură însă fără rezultat. Plini de presimțiri

neliniștitoare, se întoarseră înapoi la Ierusalim. Părinții Lui își aminteau cu groază de măcelul, pe care îl pusese la cale tiranul Irod, spre a pierde pe Împăratul din Israel, și își făceau multe reproșuri pentru neglijarea prețiosului lor odor, care le fusese încredințat de Dumnezeu.

Iosif și Maria își continuară toată ziua cercetările lor zadarnice în Ierusalim. După aceasta, urmă o noapte de neodihnă și nesiguranță — o noapte, care fu petrecută în veghere cu rugăciuni și lacrimi. Ziua următoare ei își reînnoiră eforturile lor, dar fără rezultat. O altă noapte se apropie. Cînd ajunseră în apropiere de templu ei observară, cum o mare mulțime de oameni mergea într-acolo. Se atașară atunci și ei mulțimii, iar la intrarea în templu, atenția le fu atrasă de glasul Lui.

Pătrunzînd înainte prin mulțime, ei se aflară în curînd într-o încăpere a templului, care era folosită ca școală a profesilor. Acolo, în mijlocul mai marilor, al preoților și cărturarilor, ei văzură pe Isus.

El sta plin de respect și unilînjă la picioarele acestor bărbați serioși și învățați, ca și cînd ar fi voit să primească instrucțiuni despre venirea lui Mesia. Preoții și învățații, pe de altă parte îi puneau întrebări grele, privitoare la adevăr pe care ei nu le înțelegeau. Isus însă pricepea întrebările lor, și prin răspunsurile Sale date într-o simplitate de copil, dar într-o limpezime uimitoare, El rectifică teoriile și prescripțiile lor false și răspîndea un val de lumină nouă asupra adevărilor, care erau preînchipuite în simboluri și profetii.

Toți ascultau cu cel mai mare interes, cînd fu explicată

sărbătoarea Paștelor. În orbitor, ei pierduseră din vedere în totul însemnătatea sărbătorii, pe care ei o sărbătoriseră chiar atunci cu un fast atât de mare. Isus, știa, că ei nu aveau nici o idee despre Mesia ca o jertfă pentru păcatele lumii și că erau în totul nepregătiți ca să-L primească în adevăratul Său caracter. De aceea intenția Sa era, ca prin întrebări și lămuriri să-i aducă la o înțelegere mai limpede a misiunii Sale, așa încât ei să fie pregătiți să-L creadă atunci, când avea să-Și înceapă pe față misiunea Sa de învățător.

Rabinii observară cu uimire judecata matură, înțelepciunea, agerimea și concluziile logice ale băiețandrului străin. Ei știau că El nu fusese instruit în școala profesilor, și totuși avea o mai bună înțelegere a profesilor decât ei, cu toate că ei își petrecuseră întreaga lor viață cu studiul acestora. Ei erau nu numai uimiți, ci chiar răpiți. Inimile lor erau atrase în iubire către El. Pentru ei era lămurit, că acest galileean posedă un talent extraordinar, și doreau să-L aibă ca elev în școala lor, spre a fi pregătit ca să ocupe o poziție însemnată și un post înalt de învățător în Israel. Niciodată pînă aici nu auziseră acești bărbați învățați o explicație atât de simplă și de convingătoare a Sfințelor Scripturi cu privire la venirea mult așteptatului Mesia, la adevăratul scop al venirii Sale și la natura Împărăției Sale.

E de mirat, că ei rămăseseră uimiți de înțelepciunea acestui băiețan liniștit și serios, care le da lămuriri într-un mod atât de copilăresc și modest asupra marilor adevăruri ale profesilor și că inimile lor fură atât de mișcate, cum nici o artă de vorbire înaltă sau vreo elocvență scolastică nu le-ar fi putut mișca vreodată! Deși necunoscut de dinșii, totuși băiețanul de la picioarele lor era Tilcuiitorul divin al profesilor.

Modestia copilărească și grațiozitatea lui Isus dezarmau prejudecățile lor. Mințile lor se deschideau în mod incon-

știent la mărturia Sfințelor Scripturi. Puterea adevărului convingea mințile lor. Rabinii se întrebau, între dinșii: Cum se poate ca acest băiat să dobîndească o astfel de învățătură, cînd n-a fost rănit în vreoa școală înaltă? Mîndria și interesul îi făcu să lepede lumina din cer.

Părinții lui Isus priveau cu uimire la El. Ei fură umpluți de bucurie, cînd îl văzură în siguranță și fură foarte mulțumiți pentru onoarea care I se da. Dar Maria nu putea uita așa de ușor necazul pe care-l suferiseră din cauza Lui. Cînd auzi că El n-a fost reținut aici contrar voinței Sale, ci că fusese atât de adîncit în conversație cu înțelepții lui Israel, încît după părerea ei, își uitase datoriile Sale de copil, ea îi zise cu un ton pe jumătate muștrător: „Fiule, pentru ce Te-ai purtat așa cu noi? Iată că Tatăl Tău și eu Te-am căutat cu îngrijorare“. El le-a zis: „De ce M-ați căutat? Oare nu știți că trebuie să fiu în casa Tatălui Meu?“

Aceste cuvinte rostite în nevinovăție și simplitate conțineau un reproș pentru părinții Săi. El le aminti cu modestie, că dacă și-ar fi făcut datoria lor ar fi fost scutiți de osteneala de a-L căuta. Dar în timp ce ei își neglijau datoria lor pe care le-o încredinșase Tatăl, El însuși se ocupa cu lucrarea, pentru împlinirea căreia Se coborise din cer.

Iosif și Maria au fost onorați de Dumnezeu într-un mod deosebit, încredinșîndu-le îngrijirea Fiului Său. Îngerii au vestit nașterea Sa păstorilor din Betleem, și magii din răsărit I-au adus omagii. Dumnezeu îl conduse pe Iosif astfel, încît viața copilului Isus fu păstrată. Dar la reîntoarcerea lor de la Ierusalim, părinții lui Hristos erau atât de ocupați cu conversații și vizite, încît își neglijară sfînta lor datorie. Toată ziua de dimineată și pînă seara ei nu se sinchiseseră de Fiul lor Isus, pe care nu trebuia să-L piardă din vedere nici măcar o clipă.

După ce îngrijorarea lor se liniști prin găsirea lui Isus, au

căutat să arunce vina asupra Lui, în loc să-și recunoască neglijența. El însă respinse aceasta cu blîndețe, dar hotărît.

Cu această ocazie Isus făcu cunoscut pentru prima dată adevăratul Său raport față de Dumnezeu. Cuvintele, pe care El le adresă Mariei, arată că El, era conștient de misiunea Sa cerească încă de copil. Deși părinții nu puteau înțelege pe deplin însemnătatea cuvintelor Lui, totuși mințile Mariei se luminează în cea mai mare parte. Ea știa, că Isus nu se referea la tatăl Său pămîntesc, ci la Iehova, și ea nu numai că păștra în minte toate cîte spusese El, spre a medita asupra lor în viitor, ci își înscrie în inimă învățătura cuprinsă în cuvintele Sale, și o puse în practică.

Sărbătoarea paștelor era instituită, pentru Iudei să păștreze în amintire liberarea lor minunată din Egipt.

Respectarea Paștelui făcea o impresie întristătoare asupra Fiului lui Dumnezeu. El vedea în mielul cel înjunghiat un simbol al morții Sale proprii. Acei care sărbătoreau această întocmire, fuseseră învățați să aducă în legătură junghierea mielului cu viitoarea moarte a lui Hristos. Singele, cu care erau stropiți ușorii caselor lor, era un simbol al singelui lui Hristos care avea să aducă curățire de păcate pentru creștinul credincios.

Foarte mulți veneau dintr-o mare depărtare, pentru ca să ia parte la sărbătoarea Paștelor. Isus, care cunoștea toate inimile, știa că mulțimea care se întorcea de la Ierusalim avea să uite pe Mîntuitorul și misiunea Sa prin vorbiri ușurate și vizite nefolositoare. De aceea El preferă să se înapoieze singur cu părinții Săi, spre a le da în felul acesta ocazia, să mediteze asupra profesilor, care se refereau la suferințele Sale viitoare și la moartea Sa. El dorea ca evenimentele dureroase, prin care ei aveau să treacă în timpul jertfirii Sale, să nu fie pentru ei ceva nou și neașteptat. La întoarcerea lor de la Ierusalim, după terminarea Paștelor, El

fu despărțit de părinți, și ei îl căutară cu inimile îndurerate timp de trei zile. Când El avea să sufere moartea pentru păcatele lumii, El avea să fie de asemenea despărțit și pierdut pentru dinșii trei zile. Dar după aceea El avea să li se arate, și credința lor avea să se prindă de El ca Mîntuitor al neamului omenesc căzut, și ca într-un Mijlocitor al lor la Tatăl.

De la Ierusalim, Isus însoțit de părinții Săi coborî în Nazaret „fiindu-le ascultător”. Prima sa vizită în templu trezise noi cugetări într-însul și raportul Său față de Dumnezeu făcuse o impresie atît de adîncă asupra Lui, încît pentru cîtva timp El pierdu din vedere relațiile Sale pămîntești. Totuși, autoritatea părinților li era încă mereu sfîntă. La dorința lor El se întoarse împreună cu dinșii acasă și le ajută la munca lor obositoare. El îngropă în inima Sa taina misiunii Sale viitoare, așteptînd cu răbdare timpul cînd avea să-și înceapă în public misiunea, înainte de a se descoperi lumii, ca Mesia. Timp de optsprezece ani după declarația Sa, că El este Fiul lui Dumnezeu, se supuse sub ocrotirea părintească, trăind în toată simplitatea în Galileea și lucrînd ca teslar împreună cu tatăl Său.

Cu toată misiunea sfîntă și înalta Sa poziție față de Dumnezeu — care îi era lămurită pe deplin — Isus nu neglija întru nimic datoriile obișnuite ale vieții zilnice. El era Creatorul lumii și totuși recunoscuse obligația Sa față de părinții Săi pămîntești și își împlinea cu o politețe plină de respect datoriile de fiu, de frate, de amic și de cetățean. Suveranul Cerului, căruia îngerii îi dăduseră cu bucurie ascultare, era acum un serv voios și un fiu credincios în împlinirea datoriilor Sale față de familie, față de comunitate, față de colectivitate, față de cer și față de țara sa ca cetățean. Mai tîrziu a zis: „Pildă v-am dat”.

I. DĂNEȚIU

CHEMAREA BETLEEMULUI

(urmare din pag. 12-a)

știre, ca să vin și eu să mă închin Lui”. Bătrîni șiret se așeza acum la pînda, așteptînd cu nerăbdare să-și sugrume prada; în timp ce magii de buna credința plecară spre locul indicat de profeție.

Nici nu ieșiră bine din atmosfera tulburată a Ierusalimului și pe cînd se gîndeau la steaua calăuzitoare ce pierise, deodată iată ca aceeaș stea pe care o văzuseră în Răsarit, mergea iarăși înaintea lor pînă ce a venit și s-a așezat deasupra locului unde era Pruncul. Evanghelistul Matei precizează locul unde se găsea familia știintă: „Magii au intrat în casa, au văzut Pruncul cu Maria, s-au aruncat cu fața la pămînt și I s-au închinat; apoi și-au deschis visteriile și I-au adus daruri: aur, tămîie și smirnă”. Totul se petrecea la Betleem în casa unde era Isus după cîteva săptămîni după nașterea Sa; și sosirea Caravanei din Orient.

Dar cine erau acești magi ce nu s-au lăsat pînă nu au găsit pe Mesia? Și ce merite au avut ei, ca această stea să-i călăuzească la picioarele lui Isus? La fel ca și păstorii, ies o clipă din întuneric și apoi iarăși se retrag în necunoscut. Totuși, după felul în care s-au interesat de Mesia se poate spune următoarele: „Erau niște oameni religioși, obișnuiți să vadă în totul mîna lui Dumnezeu ce dirijează evenimentele spre un scop bine definit. Convinși de vechile profeții, luară drumul spre Iudea, spre a găsi pe Cel ce de veacuri era așteptat”. Ei L-au căutat și L-au găsit, dar nu numai atît, ci L-au recunoscut ca fiind Împărat, Mîntuitor și Preot, aducîndu-I daruri ca: „aur, smirnă și tămîie”. Ce credință la oamenii aceștia! Și lor li se poate spune ca pe vremuri Sutașului roman: „Nici în Israel nu am găsit o credință așa de mare”.

Această experiență a magilor, David cuge-tînd la aceste fapte spunea: „Mă închin în Templul Tău cel sfînt, și laud Numele Tău pentru bunătatea și credincioșia Ta; căci Ți s-a mărit faima prin împlinirea făgăduințelor Tale”. Ps. 138, 2.

Din inimi curate să se înalțe și astăzi cînt de minunată înălțare sufletească pe plașurile bătrînului nostru pămînt. Pe pămînt pace!

IOAN PASCU

Fumatul

este dăunător sănătății?

Redăm din ziarul „Scinteia Tineretului“ din 13 noiembrie 1960, unele răspunsuri la ancheta inițiată de acest ziar, cu privire la obiceiul fumatului.

Acad. prof. dr. N. GH. LUPU
Director al Institutului de medicină internă
al Academiei R.P.R.

Sînt un vechi și înverșunat inamic al fumatului. Această adversitate este oglindită în numeroase studii și lucrări publicate de mine în decursul anilor. Frecvența mare a bolilor pulmonare la fumători (bronșite cronice, emfizem, etc.) observate în experiența mea clinică, m-a determinat să emit ipoteza existenței unei influențe nefaste a tabagismului asupra aparatului respirator. Studii efectuate atît clinic cît și experimental în ultimii ani de către colaboratorii mei Dr. C. Velican, Dr. C. Racoveanu, Dr. Gociu au arătat existența unei forme speciale de afecțiune pulmonară la fumători care poate fi încadrată în grupul pneumoconiozelor neprofesionale (boli produse prin inhalare de praf sau fum).

În cercetări clinico-statistice făcute pe 20.000 de bolnavi internați pentru diferite alte afecțiuni și din care 50 la sută erau fumători în-veterați (fumau circa 20—25 țigări pe zi), s-a constatat că peste jumătate din aceștia prezentau la examenul clinic și radiologic aspecte de scleroză pulmonară tabagică.

Am întilnit des în clinică bolnavi la care tulburările provocate de tutun erau evidente și care au renunțat la fumat regretînd că n-au făcut-o din vreme.

În concluzie, fumatul este foarte dăunător, după cum reiese și din faptele enumerate. Cu atît mai mult este dăunător tinerilor, la care tulburările nu apar chiar în momentul cînd încep să fumeze. Tineretul trebuie să fie prevenit asupra urmărilor rele ale tutunului. Fumatul este un pericol care trebuie și poate fi evitat.

Prof. dr. G. T. DINISCHIOTU
Directorul Clinicii de boli profesionale a Institutului
medico-farmaceutic București

Din nefericire, fumatul este contractat de cele mai multe ori în perioada adolescenței, a tinereții. Din simplă imitație, din dorința de a semăna cu „oamenii mari“, fumatul devine un obicei. Tocmai tineretul trebuie deci prevenit asupra pericolelor viitoare ale fumului de țigară, care alături de nicotină este un toxic extrem de puternic cu efecte nocive asupra aparatului respirator, digestiv și chiar asupra stării generale. Pe cîți tineri din fabrici sau școli nu-i recunoaștem de la distanță că sînt fumători după paliditatea obrazului.

Experiența din clinica noastră a demonstrat că multe afecțiuni profesionale și în special cele pulmonare (silicoza, bronșitele, iritațiile, astmul profesional, etc.) sînt rău influențate și chiar favorizate la bolnavii care fumează mult.

Putem astfel să conchidem că orice tînăr care fumează peste măsură comite o greșeală împotriva sănătății sale.

Prof. dr. O. COSTACHEL
Directorul Institutului de oncologie

Fumatul excesiv este în mod sigur un dușman al sănătății. Dar cel mai mare dușman actual al sănătății omului — cancerul — nu este străin de tutun ! Chiar dacă nu produce direct cancerul, fumatul este cauza indirectă care favorizează în cel mai mare număr din cazuri apariția cancerului pulmonar. Există probe care arată că tutunul conține substanțe cancerigene. Statisticile arată de altfel că tumorile pulmonare sînt mai frecvente la bărbați (principalii fumători) iar pe de altă parte că majoritatea bolnavilor de cancer sînt fumători. Tutunul crează o predispoziție pentru cancerul pulmonar și creșterea incidenței acestei forme de cancer coincide cu creșterea consumului de tutun.

Tocmai de aceea este necesară o propagandă susținută împotriva fumatului excesiv. Deoarece efectele tabagismului se instalează târziu, se recomandă ca adolescenții și tinerii să nu fumeze. Astfel, dacă un tânăr va începe să fumeze la 20 de ani, tulburările vor apare cam la 40 de ani, în „floarea vârstei“, cum se spune. Aminând cât mai mult acest obicei, tulburările vor apare mult mai târziu, la bătrânețe ele fiind de altfel mai puțin pronunțate.

Dr. ION PETRESCU

Directorul Policlinicii infantile „Șerban Vodă“

În calitate de medic pediatru vreau să relev în mod special două aspecte ale problemei. În primul rând faptul că efectele toxice ale tutunului apar mai accentuate la vârsta tină, între 16—18 ani, când mulți adolescenți din dorința de a face pe grozavii vor să-și demonstreze „maturitatea“ prin fumat. Tutunul este un excitant, la fel de periculos ca alcoolul, mai ales la copii și tineri.

Al doilea aspect, este cel al efectului fumului de tutun pe care îl inhalează copiii și tinerii. Părinții trebuie să se rețină de la fumat în camera copilului, deoarece fumul de tutun prin substanțele toxice pe care le conține este la fel de dăunător organismului copilului ca și tutunul. O treime din nicotina conținută în tutun trece în fum. Respirând fumul de tutun dintr-o încăpere, copilul mic prezintă tulburări evidente: agitație, lipsă de poftă de mâncare, insomnie, etc. Femeia fumătoare care alăptează elimină nicotina prin lapte, fapt ce are o acțiune gravă asupra organismului copiilor.

Prof. IVANCIU PANAIT

Director adjunct, Școala medie nr. 20 „Gh. Șincai“

Socotesc că lupta împotriva fumatului este o problemă care nu poate fi rezolvată fără colaborarea unei „triade“ compuse din educatori, părinți și medici. În această luptă, un factor important îl constituie însă exemplul personal. Se cunoaște anecdota pacientului cu chelie care s-a dus la un renumit specialist să-i vindece „căderea părului“. Când l-a văzut pe medic de la ușă, însă, pacientul a făcut cale întoarsă. Celebrul medic, avea el însuși... chelie. Va fi greu să-i convingem, pe copii și tineri să nu

fumeze, dacă noi înșine, părinți și educatori vom fuma în fața lor. În școli, în cadrul orelor de dirigenție și educație sanitară, este necesar să se insiste mai mult asupra pericolului pe care îl prezintă fumatul excesiv.

Dr. NICOLAE BUDRICĂ

Medic școlar, raionul N. Bălcescu

Cazurile întâmplătoare întâlnite în școli, demonstrează că școlarii care fumează sînt „handicapați“ la învățătură de colegii lor. Într-adevăr, principalele elemente psihice de care are nevoie în mod permanent școlarul — atenția, voința, memoria — sînt atacate întotdeauna prin acțiunea tutunului. Cu aceste funcțiuni hărțuite de toxic, tânărul va străbate cu greu drumul destul de lung al învățăturii și adesea va rămîne alături de drum.

Dr. M. NEGOIȚA

Medic specialist igienist

De cînd a fost adus din America în Europa, în veacul al XVI-lea, a început și lupta împotriva tutunului. Au fost luate deseori măsuri stricte împotriva fumatului, ele n-au dat însă rezultatele scontate.

Consider de aceea fumatul, o „problemă socială“ el fiind dăunător nu numai pentru cei care uzează de el, ci și pentru cei care suportă fumul. În cazul arderii complete a unui gram de tutun (conținutul unei țigări) se formează 2 litri de fum. S-a calculat că 1 ml. din acest fum conține aproximativ 600.000 particule foarte fine de funingine. Asemenea particule intră și în plămîni celor nefumători care sfău de mai multe ore într-o încăpere plină de fum (atelier, cameră de locuit). Deci inhalarea de către nefumători a fumului de țigară este la fel de dăunătoare ca și fumatul propriu-zis.

Ar fi de dorit, de aceea, ca fiecare nefumător să devină un luptător activ împotriva fumatului, iar fiecare fumător să se convingă de efectele dăunătoare ale acestui viciu asupra propriei sale sănătăți.

Mark Twain, cu umorul lui cunoscut, spunea că părăsirea fumatului a fost lucrul cel mai ușor pe care l-a făcut vreodată! S-a grăbit însă să adauge că el știe bine acest lucru, deoarece l-a făcut de 1.000 de ori! Nu sînt necesare totuși atîtea tentative pentru a părăsi fumatul! Este nevoie doar de voință.

REDACȚIA

PREOCUPĂRI AGRICOLE

De acum, ne aflăm la încheierea anului 1960. Începînd din prima zi a anului acesta și pînă în prezent activitatea a continuat neîntre-rup, și belșugul a răsplătit cu prisosință munca conștiincioasă a fiecăruia. Înțelepciunea de veacuri a poporului nostru ne spune că: „Sfîrșitul lucrurilor încununează începutul lor“. De aici necesitatea ca lucrările din aceste luni de sfîrșit de an, să fie tot atît de conștiincioase ca și celelalte, cu atît mai mult, cu cît prin activitatea noastră din aceste luni, punem baza lucrărilor ce se vor desfășura în primăvara anului 1961.

În cultura mare se controlează semințele din magazii, ferindu-le de umezeală și ger. Trebuie să se termine însilozarea cartofilor și sfeclii de nutreț, iar dacă timpul permite se continuă arăturile adînci și irigarea de aprovizionare. Se termină așezarea parazăpezilor. Se face controlul cerealelor păioase de toamnă care au răsărit și au început să crească. Pe lanurile neîngrășate înainte de semănat se aplică îngrășă-minte de fosfat și potasiu. În regiunile cu precipitații puține și pe locurile expuse vînturilor, se instalează parazăpezi.

Toate uneltele și mașinile agricole se așează la adăpost pentru toată perioada de iarnă, și se începe repararea lor. Încep cursurile agro-zootehnice de masă, organizate în gospodăriile agricole colective, sau pe lingă sfaturile populare.

În grădina de legume, la începutul lunii noiembrie, se face recoltarea la rădăcinoase, varză și praz. Dacă timpul permite, se mai pot face ultimele semănături de toamnă la salată, spanac, măcriș, etc., și plantarea semincerilor. Se controlează legumele puse la păstrat. În iernile friguroase și în-deosebi acolo unde este zăpadă puțină, se iau măsuri de protejarea semănăturilor de toamnă, și chiar a legumelor pereene (sparanghel, măcriș, leuștean, etc.). Se așează parazăpezi pentru strîngerea de zăpadă.

Se repară inventarul și se sortează în magazii, semințele de legume. Se pregătesc umbrarele pentru răsadnițe, cutiile fără fund pentru protejarea culturilor foarte timpurii, etc.

În livadă, se face în noiembrie recoltatul ultimelor fructe din soiurile tîrzii de măr, păr și gutui. Se continuă și se termină lucrările de plantare a pomilor.

Se continuă mușuroitul pomilor abia plantați și se face legatul de tutori a pomilor tineri. Se pun apărători contra rozătoarelor.

Se iau măsuri — acolo unde este cazul — pentru reținerea zăpezii.

Se pot începe stropirile de iarnă cu emulsii DNOC și zeamă sulfocalcică.

Se văruiesc trunchiurile pomilor bătrîni și se stropesc coroanele piersicilor și cașilor cu lapte de var, în vederea apărării lor contra gerurilor.

Pomii cu coroanele încărcate cu zăpadă se scutură ca să nu se rupă ramurile.

Se face controlul fructelor în depozite.

Se procură și se confecționează materialele și uneltele necesare muncilor în livadă.

În creșterea animalelor, se va face un program zilnic de hrănire și îngrijire a animalelor, care sînt acum întreținute în grajd. Hrănirea lor se face după rații, în care intră nutrețuri variate de bună calitate.

Se va acorda o atenție deosebită igienei corporale a animalelor.

Păsările se hrănesc cît mai variat și se țin la adăposturi călduroase, pentru a avea o producție sporită de ouă.

Se face vaccinarea păsărilor contra peștei aviare, etc.

Iată numai cîteva din multiplele preocupări ale muncitorului sîrguincios în aceste luni de iarnă. În felul acesta pregătim condițiile noului sezon, acela al anului ce vine.

REDAȚIA

NECROLOG

Vestea încetării din viață a fratelui *Stoica Gheorghe* pe data de 12 iulie 1960, ne-a surprins în mod dureros.

Născut în 1927, el a fost absolvent al Seminarului Teologic A.Z.S. și angajat al lucrării noastre, activînd cu perseverența care l-a caracterizat, acolo unde a fost chemat.

Durerea morții, lasă nemîngiată soția și o fetiță, părinții, frații de corp și de credință.

Familia și prietenii l-au condus pe drumul fără de întoarcere al mormîntului, încredințînd țărînei corpul lui neînsuflețit.

Făgăduințele învierii, nădejdea în iubirea fără hotar a lui Dumnezeu, lasă în sufletele celor ce l-au cunoscut nădejdea în revederea din dimineața învierii de apoi.

RED.

★

În ziua de 29 septembrie 1960, a încetat din viață — după o scurtă dar grea suferință — fratele nostru *Voicu Dumitru*, pastor al Evangheliei în districtul Olteni, regiunea București, în etate de 52 de ani.

A lucrat în diferite comunități, timp de 15 ani, cu credincioșie, cu toată capacitatea însușirilor sale, dăruindu-se în totul slujirii. N-a fost mare cărturar; a fost însă un bun creștin, un om devotat idealului său, un iubitor de oameni, un soț grijuliu și un tată plin de gingășie.

Cu ocazia înmormîntării sale, în orașul Roșiorii de Vede, credincioșii din comunitățile în care a lucrat l-au condus la locul temporar de odihnă. Acolo,

așteaptă în liniște ziua cea mare a învierii, cînd glasul Domnului Hristos îl va chema la viață veșnică, la răsplătirea promisă tuturor credincioșilor Lui. Credem că lui și tuturor aceluia ca el Marele Răsplătitor le va spune în ziua aceea: „Bine rob bun și credincios, ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria stăpînului tău“.

Dea Domnul ca prestigiul său moral, perseverența sa spirituală și activitatea sa dezinteresată, spre îndrumarea altora în căile dreptății Sale, să fie o mîngiere pentru familia greu încercată și pentru credincioșii de care s-a despărțit încă în puterea vieții sale.

Comitetul Conferinței
Muntenia

★

În ziua de 4 decembrie 1960, la domiciliul părinților săi din Cluj, a adormit în Domnul după o lungă și grea suferință, fr. *Bauer Erich-Rolland*, în vîrstă de 27 de ani, fiul fr. pastor-pensionar, Bauer Ioan.

Tînăr absolvent al Seminarului Teologic A.Z.S. fr. Bauer Erich, în urma unui nefericit accident a trecut prin suferinți grele, și cu durere a trebuit să-și depună viața aceasta adormind liniștit și plin de încredințare în făgăduința învierii dreptilor.

Pe ziua de 7 decembrie 1960, a fost condus de către familia nemîngiată și de toți frații și prietenii săi, la locul odihnei sale, unde se va odihni pînă în dimineața învierii.

RED.

LUMII PACE

„Pacea să fie între zidurile tale”.
Ps. 122, 7 p.p.

Mă plec în umilință la Tronul Milei Tale
Părinte-al nemuririi, Etern Mîntuitor ;
Și Te implor ca-n suflet să-mi dai tăria stîncii
Și-n lume, lasă pacea ca dar izbăvitor.

Căci iar pe cerul liber se-adună norii vrajbei
Și pare că furtuna din nou să urle-ar vrea ;
Sînt spirite de demoni la lucru să pornească
Din nou potopul luptei cu moartea după ea.

Distruge-n germen gîndul vrăjmaș al libertății
Și liber fie omul în faptă și în gînd,
Și negrul să trăiască în lume fără teamă
Să fie liber omul ; nu-n lanțuri greu gemînd.

Și lasă Tu ca ruga-mi umilă să găsească
La Tine ascultare căci Tu ești Bun și Sfînt ;
Din slava Ta Părinte asupra-ne coboară
În valuri a Ta pace și . . . și PACE PE PĂMÎNT.

D. Popa-Ticu

= **CURIERUL ADVENTIST** =

REDACȚIA ȘI AD-ȚIA : BUCUREȘTI, RAIONUL T.VLADIM. STR. MITROP. GHEN. PETRESCU 116
APARE SUB CONDUCEREA UNUI COMITET